

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Meditationes Et Recollectiones Animæ, Per decendialia
Exercitia Deo suo Vacaturæ**

Finetti, Bernardo

Augustæ Vindelicorum, 1690

De dignitate & Excellentia Statûs Ecclesiastici, & de sacris Ordinibus. In
gratiam eorum, qui, antequam sacros Ordines suscipiant, decendiali
secessu se disponant.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-60556](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-60556)

De dignitate, & Excellentia

Status Ecclesiastici, & de Ordinibus Sacris:
In gratiam eorum, qui, antequam Ordines
Sacros accipiant, decendiali secessu
se disponant.

Nonnulli zelotes in multis Ecclesijs lau-
dabilem consuetudinem introduce-
runt, ut vel non promoveatur ad Sa-
cros Ordines, vel promotus non permitta-
tur eosdem exercere, nisi prius ab hominum
confortio semotus, ad tantum Sacramentum
se ritè disposuerit. Mos iste etiamnum in
plurimis Religionibus viget, mos verè san-
ctus & nunquam intermittendus. Quid
tam convenientiùs, quàm ut quis noverit
status amplectendi condiciones, ne, dum
pacta fuerit alea, serò pœniteat, suamque
ignorantiam frustra alleget. In toto autem
Orbe non est status sublimior, gravioribus-
que obligationibus innexus, quàm Status
Ecclesiasticus, unde summa quoque necessi-
tas, ut ejus gravitas prius consideretur quàm
incipiatur. Oberit plurimùm, si quis sta-
tum hunc elegerit, & non simul mores ac vi-
tam emendaverit; non habitum externum
detulisse proderit, si vitâ peiores fuerimus
quàm sæculares; nec utilitatem afferet Ec-
clesiastico munere eminuisse, si, neglectis
Ecclesiæ functionibus, magis affixi fuerimus
Mundo

Mundo & creaturis, quàm Domino & Creatori nostro. Habes igitur, omnis Anima, quæ ad statum hunc anhelas, habes, inquam, cur seriò cuncta perpendas, cogitesque quantâ puritate & fervore Deo in posterum famulari, eique uni & soli placere velis, ad quod haud parum proderit, si decendiali secessu te collegeris & praparraveris.

DIES PRIMUS.

De Excellentia & Dignitate Statûs Ecclesiastici.

MEDITATIO PRIMA:

PUNCTUM PRIMUM

CONSIDERA, O Anima, quod si opera merituri voluerimus à suâ origine & Auctore, præstantissimum omnium sibi vindicare Statum Ecclesiasticum, qui aliud principium non agnoscit quàm Deum, nec alium Auctorem quàm Sanctissimam Trinitatem, quæ totam suam potentiam impendit gratis, ut mortalis homo per statum Ecclesiasticum eveheretur ad officium Angelicum: unde (si S. Chrystomo adstipulamur) Spiritum Sanctum delegavit, qui singula ritè disponeret: *Quippè non mortalis quisquam, Lib. 3. de Sacram. c. 3.* inquit S. hic Doctor, non Angelus, non Archangelus, non alia quævis creata potentia, sed ipse Paracletus Ordinem hujusmodi disposuit, qui mortalibus hominibus, etiamnum in carne manentibus, Auctor fuit, ut Angelorum ministerium animo conciperent. Considera tunc, quàm obligeris Deo servire, qui tanto honore te prævenit.

Bb

AFFE-

AFFECTUS.

O Quantam obligationum myriadem tibi ipsi imposuisti, anima mea, dum tanto oneri humeros supposuisti! Sortita es ministerium Angelorum, ergo puritate candida, amore rubicunda, fervore ignita, vitâ & moribus innocens & immaculata sis oportet. Quid, obsecro, O tremende rerum Monarcha! in me tibi placuit, ut ad officium, ipsis etiam Angelicis humeris formidandum, me seligeres? O quam magnus est amor tuus, Deus benignissime! Non est, cur perspicacissimis tuis oculis infirmitatem meam pandam, tu nosti omnia, tu scis miseriam & imbecillitatem meam, & hoc ipso, quod omnia tibi pateant, cogor summoperè demirari, laudare & prædicare immensam bonitatem tuam, quâ respexisti me. Ah! dignare me, O Deus benignissime! laudare te & sincero corde deservire. Tu Auctor es omnis boni, à te promanant, quidquid Sanctum, quidquid laudabile præstari potest. Paratus quidem sum, dignè tibi famulari, paratus Angelico incessu, vitâ & moribus officium tam sublime peragere, paratus eo amore, fervore & reverentiâ tibi obsequi, quibus tibi ministrant Cherubim Seraphim & tota Cœlestis Curia. Sed O fragilem me! Minister sum Ecclesie mili-

tantis, quemadmodum illi triumphantis:
 At, O dispar devotio! dispares mores! inæ-
 qualis dispositio! Cur non repellis me, &
 detrudis in abditissimos terræ seu potius in-
 fernalis ergastuli angulos? Domini terre-
 stres eligunt optimos quosque famulos, & tu
 Scrutator cordium contentus es tam misera-
 bili creaturâ? O fons pietatis! O asylum
 perditarum animarum! Sit nomen tuum be-
 nedictum; Benedicta sit tua bonitas & infi-
 nita misericordia. Desperarem, succumbe-
 rem, perirem, nisi tua Bonitas me consolaretur;
 In hac igitur confido, hâc adminicu-
 lante pergam tuus esse minister, faciam quod
 fuerit in me, quia certus sum, quod non desis
 sperantibus in te. Adjuva, O mi Deus! ad-
 juva voluntatem meam. *In te Domine spe-*
ravi, non confundar in æternum. Inclina ad
me autem tuam, accelera, ut eruas me à cæno-
peccatorum meorum. Asperge me hyssoppo mi-
serationum tuarum, lava me & super nivem
dealbabor.

Pf. 30.
2. v. 3.
Pf. 50.
9.

Fructus & proposita.

Seria Statûs hujus consideratio non tan-
 tum excitabit in te affectus illos inter-
 nos, sed movebit insuper ad veram vi-
 tæ morumque emendationem. Quapro-
 pter, quemadmodum S. Bernardus, ut in-
 stante

B b 2

myriadem
 a mea, dum
 ppositi!
 um, ego
 ia, fervore
 c immacu-
 o, O tre-
 e tibi pla-
 gelicis hu-
 ? O quam
 ignissime!
 oculis in-
 sti omnia,
 n meam, &
 nt, cogot
 prædicare
 à respectu
 benignissi-
 deservire.
 oromanat.
 labile præ-
 m, dignè
 ncessu, vitâ
 peragere.
 rentia tibi
 Cherubim.
 Sed, O
 lefiz mili-
 tantis,

stante tempore ad perfectionem religiosam se excitaret, continuo sibi inclamabat: *Bernarde, ad quid venisti?* ita & tu in omnibus actionibus te alloquere: *Memento, cuius ministerium sortitus sis; vocatus es ad munus Angelicum, ne igitur humanis te immiscui.* Minister Dei non habet, cur auscultet rumoribus Mundi aut terrenis discursibus, sed soli divini eloquio aures apertas habeat necesse est. Unde ei semper cum Samuele ingemiscendum: *Loquere Domine, quia audit servus tuus.* Omnis discursus, qui non de Deo, vel cum Deo, aut propter Deum fuerit, à Dei ministro prorsus est eliminandus. Deus unicum ejus objectum, unicum solamen & refrigerium esto. *Pauci quidem sunt, qui capiunt verbum hoc, sed recordare, quod & pauci sint, qui ingrediantur regnum caelorum; si ergò vitam æternam desideras, cum paucis illis cape verbum hoc: Famulare Deo ex toto corde, & quantum potes, à terrenis te abstrahe.*

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, Anima à Deo electa, summam dignitatem, ad quam per hoc ministerium es evecta. Crede, O Anima, ministros Ecclesiæ nihil aliud esse quàm ejusdem ornamentum. *Ipsi sunt, inquit*

quit S. Prosper, Ecclesie decus, in quibus amplius fulget. Ipsi sunt columna firmissima, quibus in Christo fundatis nititur omnis multitudo credentium. Ipsi janua civitatis aeternae, per quos omnes, qui credunt in Christum, ingrediuntur ad Christum. Ipsi janitores, quibus datae sunt claves regni caelorum. Ipsi etiam dispensatores regiae domus, quorum arbitrio in aula Regis aeterni dividuntur gradus & officia singulorum. Dignitas verè inexplicabilis.

Considera II. Quò dignitas est major, eo qualitates requiri praestantiores; cum igitur haec sit summa dignitas, praestantissimae quoque qualitates requiruntur. Discute nunc teipsam, O Anima, & vide, an talibus requisitis praeulgeas, Status enim Ecclesiasticus non in habitu aut beneficijs consistit, sed in diligenti & accuratà executione officij, quod est subeundum.

AFFECTUS.

AH pauperem me! O me infelicem! Non est, cur interiora cordis mei ingrediari, patet, Ah! patet primo statim intuitu miseria & indignitas mea. Quomodo apparebo ante faciem tuam Deus meus, si de concessio tanto honore rationem exegeris? Ornamentum sim Ecclesiae; columna sim firmissima, cui caeterae oviculae in-

Bb 3 nitantur

nitantur; janitor sim, & janua regni cele-
Pf. 138. stis; Et ecce! *Imperfectum meum viderunt*
16. *oculi tui.* Dedecus sum, lapis sum offen-
sionis & petra scandali, ob exiguum ferro-
rem, pietatem & reverentiam erga te, unde
non retero, sed occludo ovis tuis januam
Paradisi. Cur ergò non excidis me, & in
mare demergis, O mi Deus? Ah quàm con-
fundor! quàm erubesco de tepore & negli-
gentiâ meâ! O quàm terribiliter insonat au-
ribus meis exprobratio illa, qua & me, & o-
Jo. 8. mnes mihi similes graviter objurgas: *Et vos*
49. *inhonorastis me.* Utique, O mi JESU! in-
honoravimus te, habes fatentes reos. Con-
fitemur tibi Domine in toto corde nostro,
confitemur in consilio omnium Sanctorum
& congregatione electorum tuorum, quod
verè tanto munere indigni sumus, nostraque
audaciâ, qua nullis nostris meritis tantam di-
gnitatem amplexati sumus, tuam iracun-
diam in nos provocaverimus. Irascere igitur
O mi JESU, effunde iram tuam, sed in te-
porem, in negligentias & peccata nostra;
hæc elimina, hæc exturba & renova faciem
sterilissimæ terræ nostræ. Irrora aridum cer-
nostrum aquâ sapientiæ salutaris, quâ di-
gnoscamus obligationem nostram: Accen-
de lumine fervoris tui, in tenebris & in um-
brâ mortis sedentes: Emolli gratiâ tuâ uber-
tate sicut lac coagulata, & in suis miseriis
data

igitur tam desides fuerint, mirum non est, quòd reprobentur, & tanquam purgamenta omnium pedibus conculcanda proijciantur. Et, utinam terreno hoc contemptu divina justitia exsatiaretur! ultrà, pro dolor! & quidem in ævum progreditur, æternisque cachinnis delinquentes exponit. Quod malum ut effugias, revertere, O Anima, confunderè, dole & connitere, ut omnes actiones tuæ suscepto officio concordent, sisque digna Ecclesiæ famula.

PUNCTUM TERTIUM.

STatûs tui excellentia ulteriùs ex hoc patet, Anima à Deo electa, quòd omnes actiones Ministri Ecclesiastici principaliter sint ordinatæ ad honorem & servitium Dei. Crede, tibi inculcari à Deo eadem verba, quibus Moyses refractarium Core perstrinxerat: *Num parùm vobis est, quod separaverit vos Deus Israel ab omni populo, & iunxit sibi, ut serviatis ei in cultu tabernaculi, & staretis coram frequentia populi, & ministraretis ei?* Tantum profectò hoc est beneficium, ut divina bonitas totam se in statum Ecclesiasticum effudisse videatur. Quid enim mirabiliùs, quàm vocare aliquem ad familiaritium, & postea non ut servum, sed ut intimum amicum, tractare? Vocavit te Deus ad servi-

Num. 16. v. 9.

servitium suum, & tractat te ut intimum:
Vobis datum est nōsse mysterium regni Dei. Et Luc. 8.
 tibi: *Jam non dicam vos servos, quia servus v. 10.*
sciebat, quid faciat Dominus ejus. Vos autem Joan.
faci amici, quia omnia, quaecunque audivi à 15. v.
Patre meo, nota feci vobis. 15.

Confidera, si apud terrenos Principes
 adeò æstimatur communicatio intimorum
 consiliorum, tantumque laboris impenda-
 tur, ut favor iste obtineatur aut conserve-
 tur, quid non faciendum ministris Dei?
 Quàm nobiles, quàm puræ, quàm religiosæ
 debebunt esse eorum actiones, ut concessæ
 dignitatis sublimitati respondeatur, favor-
 que tam inexplicabilis conservetur? Pau-
 lus totum hoc S. Augustinus expressit, dum
 ministro Dei nihil quærendum voluit, quàm
 ipsummet Deum. *Cui Deus portio est, nihil
 debet curare nisi Deum.* Confidera, qualis
 tu sis, & an cor tuum non sit divisum?

AFFECTUS.

Nunc quoque, O mi JESU! *in amaritu- Job. 23.*
dine est sermo meus. Quis mihi tri- v. 1.
buat, ut satis explicem tristitiam &
dolorem cordis mei? Afflictus sum, & intui-
tu fragilitatis meæ humiliatus sum nimis.
Non duplex sed multiplex tædium me accipit, Sap. 11.
& gemitus cum memoriâ præteritorum. La- v. 13.

Bb 5

oro

Pf. 6. & boro nunc in gemitu meo, nec audeo attollere
Jerem. oculos meos ad divinam Majestatem tuam,
45. quia turbati sunt à furore, quo impudens in te
exarsi, reluctans mandatis tuis, & insurgens
contra formantem me. O quàm contur-
bor! quàm angustior ob delicta mea! Utinam
te nunquam offendissem, aut saltem
peccatorum meorum conscius nunquam au-
sus fuisssem tantum ministerium suscipere.
Quid faciam miser, aut quò fugiam? Non
parat effugium, nisi ad te, O Deus meus. Pen-
nam igitur coram te iudicium, confitebor ad-
1. Reg. versum me injustitiam meam, & replebo cor
14. v. meum increpationibus. Objurgabo me ipsum,
43. & irascar, quod gustans gustaverim paululum
de melle terrenarum voluptatum, te derelin-
quens, qui es dulcior super mel & favum.
Super hoc expavescit cor meum, & emotum
est de loco suo, justo timore perculsum, ne cum
flagitiosissimis illis ministris Core, Dathan
& Abyran ad flammam æternam detrudatur.
Miserere, O mi Jesu, miserere famulo tuo
veniam humillimè deprecanti! Audi, obse-
cro, gemitum compeditæ animæ meæ, respec-
te me oculis misericordiæ tuæ, & sub umbra
alarum tuarum protege me. Facessite ille-
cebræ sæculares; abeste honores & dignita-
tes; fugiat quidquid Deum meum & glo-
riam ejus non sapit. Tu, O mi Deus, omne
bonum meum, omnis voluptas, omnis
honor

honor, omne solatium meum, Deus meus,
omnia.

Fructus & proposita.

Toto nisu conare, Anima à Deo electa,
ut tu, tuaque omnia penitus Deo con-
signentur. Et si tepor obrepserit, re-
ferte oculos tuos ad cæteras creaturâs, quæ
omnes suo fini non aliter intendunt, ac si
obissent, ob ingens creationis beneficium ob-
ligatas se esse ad serviendum Creatori suo;
quod tu longè majoribus titulis devinci-
tis, utpote quæ non tantùm è limo terræ pro-
ducta es, sed insuper ad imaginem Dei crea-
ta, & quod omnia excedit, ad tantam di-
gnitatem evecta es, ut idem ipse Creator se ti-
bilibissimæ creaturæ suæ submittat, pretio-
sissimumque corpus & sanguinem suum di-
spensandum committat, ex quo, quanta ob-
ligatio Deo serviendi insurgat, metiri pote-
ris ex ipsiusmet beneficij præstantiâ; cui,
cum devota quædam anima intendebat, adeo
eius sublimitate absorbebatur, ut capere non
posset, qui fieret, ut tot Clerici tantâ impu-
dentiâ sacratissimo hoc suo ministerio abute-
rentur, mundanis negotijs totaliter immersi,
nihilque minùs cogitantes quàm hanc suam
dignitatem. Unde mirabunda exclamabat:

¶ Ter

ster est, seruiat Mundo? Quomodo est possibile, ut, qui idcirco Mundum reliquit, ut expeditius seruiat Deo, tam citò respiciat, manumque removens relinquat Deum, ut seruiat Mundo? Captu sanè difficillimum abundantissimisque lachrymis descendum hoc esse, annuet is, qui gratiam hanc Ecclesiasticis præstitam probè consideraverit. Imprime tu eam cordi tuo, suspira, plange & ingemisce de vitâ præteritâ tam incuriè tractâ; propone, in sancto timore & simul etiam filiali erga Deum reverentiâ omnia peragere, totumque te divino officio consignare. Alloquere teipsum frequenter, & in memoriam revoca, quòd Deus minime tui indigus (utpote Patronus, Dominus, Creator & Deus tuus) nihilominus tamen absque ullo tuo merito benignissimè te respexerit, tuisque commodis invigilaverit, & etiamnum summo tuo bono sollicitissimè sit intentus. Quàm ergò perversus esses, quantisque supplicijs teipsum subderes, si in famulum & intimum amicum electus, aliter seruires, aut de alio cogitares, quàm de tuo gratiosissimo Benefactore. Hunc ama, hinc omnes tuos gressus, gestus, halitus & motus devove, omnia ad maiorem ejus gloriam facièdo.

DIES

DIES SECUNDUS.

De Habitu, & primâ Tonsurâ.

MEDITATIO SECUNDA:

NE Ecclesia in determinatione habitus
Ecclesiastici ignorâsse videretur pa-
radoxum illud: (*Habitus non facit
Monachum*) studiosè in suo Tridentino
tracavit, factique rationem annexuit, di-
cens: *Quia verò, & si habitus non facit Mona-*
chum, oportet tamen vestes proprio congruentes
ordini semper deferre, ut per decentiam habi-
tus extrinseci morum intrinsecorum honestatem
ostendat. Ubi vides, causam determinatio-
nis non esse aliam, quàm ut vel ipsomet ha-
bitus intuitu singulis pateret, quibus quali-
tibus, quanta internorum & externorum
compositione, quâ modestiâ & gravitate
ornatus esse debeat, qui hoc habitu est in-
dignus, quia verò pientissima Mater nostra
robè novit, Clericos nunquam eò deventu-
ros, ut tantæ suæ obligationi satisfaciant, nisi
purificationis & patientiæ fræno sensuali-
tates suas coercuerint, colorem nigrum eis
descripsit, proprium mœstitiæ ac pœnitenti-
æ Symbolum, maternè per hoc singulis in-
dicans, quod Christus Dominus sequacibus
suis

DIES

Matth. suis inculcavit: *si quis vult venire post me, abneget semetipsum, & tollat crucem suam, & sequatur me; quod tam est necessarium, ut, attestante eodemmet divino Magistro, impossibile sit, quempiam salvari posse, qui se ipsum non abnegaverit & serio de commissa*

Luc. *si poenitentiam non egeritis, omnes simul peribitis.*

PUNCTUM PRIMUM.

Cum Persona Ecclesiastica vi sui habitus obligetur, ut poenitentiae & mortificationi invigilet, considera, duo esse poenitentiae genera: unum externum, quod consistit in externis mortificationibus, ut patagrandis cilicij, faciendis disciplinis, jejunijs &c: alterum internum, suppressendo motus internos, refranando passiones &c.

Luc. *3. 5.* *facite fructus dignos poenitentiae.* Quid enim proderit, carnem afflixisse, si interim passionibus serviatur? Nunquam sanè hominis mortificati nomen sibi vendicabit, qui solis exterioribus intentus, de interioribus nihil aut parùm est sollicitus. Digni autem & veri poenitentiae fructus ac signa internae mortificationis sunt. I. Magnum odium erga peccatum mortale, horror & aver-

aversio ab offensâ Dei; Promptitudo ad tolerandum potius omne malum, quàm Deum vel minimè offendere velle. II. Fuga omnis illius, quod potest esse occasio offensæ divinæ; unde relinquendæ erunt omnes vanitates & illecebræ, quibus sensus commoveri possunt. III. Profundissima humilitas, in qua pœnitens peccator continuò se exerceat. IV. Continuus quidam dolor de peccatis, quia sunt offensâ Dei, & resistunt amorì divino, ex cujus motivo dolor iste scaturire debet, cum juxta S. Augustinum *certam pœnitentiam non faciat, nisi odium peccati, & amor Dei*. V. Magnus zelus erga honorem Dei & ea omnia, quæ ipsum concernunt. VI. Ardens desiderium perfectè satisfaciendi divinæ Justitiæ.

Considera II. si hi sunt digni pœnitentiæ fructus, & tales actus mortificationis, quibus animam Ecclesiasticam convenit esse ornatam, & ad quos vi sui habitus invitatur, necessariò sequi, eos debere esse continuos, cum & habitus continuò deferatur, ut adeò cuilibet tali animæ semper cum S. Paulo exclamandum: *Propter te mortificabor totâ die*. Rom. 8.

Considera III. Tametsi vera pœnitentia potissimùm in interiorum mortificatione consistat, exteriorum nihilominus necessariò adjungendam esse, ne caro recalcitret, spiritumque

tumque supprimat. Quemadmodum enim non sufficit habere equum ad currendum velocissimum, nisi addatur & frænum, quo debitis loco & tempore inhibeatur; ita non sufficit magno fervore ad virtutes inardescere, nisi addatur frænum mortificationis, ciliciorum, flagellorum, jejuniorum &c. quibus rebellis caro ad cursum vitiorum semper expeditissima coërceatur, & ad viam justitiæ ac fidei Dei obsequium inflectatur. Quid non benedictissimum totius Ecclesiæ caput Christus Dominus ac Redemptor noster egit, ut se omnibus absolutissimum exemplar præberet? Sanctissimus erat corpore & animâ, nulli vitio subjectus; omnia ad normam spiritus temperata; nulla sensualitas, nulla passio, nullus, ne minimus quidem, motus vel a longè recalcitrare satagebat, & tamen totum vitæ suæ tempus consumpsit in jejunijs & alijs mortificationibus corporis: Jejunabat quadraginta diebus & totidem noctibus, fugiebat consortia hominum, frequenter in desertis latitans, circuibat Castella & Civitates, peragrabat incultissimas Oras, tantumque pro salutem nostrâ laborabat, ut prope viribus deficeret, & ne omninò succumberet, cogeretur ad requiem capeffendam. *Fatigatus ex itinere sedebat supra fontem, inquit S. Joannes. Quinimò adeò salutem nostram vigilabat, ut necessariam corporis refectio-*

Jo. 4. 6.

nem

tem negligeret; nec spatium manducandi haberet, eo solo cibo contentus, quem è divino Patris beneplacito scaturire digno-
 ceret: *Meus cibus est, ut faciam voluntatem* *Marc. 6. 31.*
qui misit me, ut perficiam opus ejus. *Jo. 4. 34.* Ut
 taceam innumeras misérias, quas in infantiâ
 & tempore sacratissimæ Passionis sustinuit.
 Et hæc omnia, ut occurreret obligationi, ad
 quam per assumptam propter nos mortalita-
 tem vestem inducebatur.

Considera hæc, O Anima, & altè cordi
 tuo imprime. Discute interiora tua, & vi-
 de, an etiam tu satisfacias ijs, ad quæ per ha-
 bitum Clericalem obligaris.

AFFECTUS.

O Mi JESU! O candor lucis æterna, Pul-
 chritudo tam nova quàm antiqua! O
 quàm mutatus est in te color optimus?
Sap. 7. v. 26.
Caro tua infirmata sunt à jejunio, & caro im-
mutata est propter oleum misericordiæ infini-
ta, qua nimium prodigus in miseros ho-
mines ferebaris. Egredere anima mea,
aperi oculos tuos, & intuere speculum sine
maculâ Dei majestatis. Vide, quàm vestis
caro inconsutilis (caro sanctissima) nullo un-
quam humanæ defectuositatis vinculo inne-
ta ab infami mortalium face fuerit despur-
ata, discissa, ac tandem ignominioso Cru-
 cis

cis velamine involuta. O dilecte mi, O
Eccles. absolutissima imago Bonitatis Dei! *Admira-*
43. v. batur oculus meus pulchritudinem Caerolis
20. tui, sed (*Ah! quis dabit capiti meo aquam,*
Jerem. *et oculis meis fontem lachrymarum, ut plorem*
9. 1. *die ac nocte interfectum te ab ingratis-*
populo tuo?) super imbrem pretiosissimi
Sanguinis tui expavescit cor meum. Unde,
 obsecro, tam admiranda rerum facies in
 splendore vultus tui? O Pater aeternus
Gen. 37. *de, an hæc sit tunica filij tui, annon?* Tunica
v. 32. filij tui est, sed fera pessima devoravit eam,
 peccata nostra assumptam hanc mortalitatis
 tunicam adeò devastârunt, distorserunt, ex-
 carnificârunt.

Quid ad hæc O Anima mea? Christus
 innocentissimus & immaculatus agnus con-
 culcari, dilacerari, occidi voluit, quia id ur-
 gebat assumpta humanitatis vestis & tu aulicam
 tam effronti refugies pati, tribulari, affigi!
 Nonne & tu per habitum clericalem induisti
 tunicam mortificationis, abjectionis & mo-
 destiæ? Quid ergò tecum erit in die Judicii,
 quando apparebis plena luxu & vanitatibus,
 totaque delitijs & voluptatibus terrenis im-
 mersa? Ah durum, imò durissimum judi-
 cium tibi erit! Non reflectet severus iudex
 justissimæ suæ æquitatis oculos in habitum
 exteriorem, non sufficiet exteriùs apparatus
 Ecclesiasticum, sed acutè perquirentur habi-
 tus

tus interni mortificationis & veræ poenitentia. Revertere igitur, O Anima mea, inspicere monstratum tibi speculum, & fac secundum exemplar, fac, quod habitus tuus suadet & imperat. Plange, suspira, mortifica te, vive talis, qualis foris appares. Nihil tibi proderunt divitiæ, nihil voluptates, nihil, quidquid Mundus ablanditur. Esto pauper spiritu, sustine & abstine, quia hæc sunt certissima media ad æterna gaudia.

Fructus & proposita.

PRædicta clarè demonstrant, quàm perversè agant Ecclesiastici illi, qui solummodò recreationibus, voluptatibus, cumulandis divitijs, adimplendisque per omnia inclinationibus suis inhiant, cum hæc omnia directè assumpto statui repugnent, eversamque eant normam à Christo eis præfixam. Quos inter cum & tu sis detenta, Anima Deo dicata, nihilque magis abhorreas quàm affligi, tribulari & amore Jesu penuriam pati, habes, unde doleas faciasque efficacis propositum, perfectiùs te posthac divinæ vocationi submittendi, & quidquid miseriarum immiserit, humillimè amplectendi. Confunderis insuper, quòd adeò à Christo differas, cum tamen sis ejus ministra & specialis sectatrix. Unde seriò te resolves,

ves summoperè te mortificare, in cibo & potu, in somno & locutione, in omnibus denique sensibus tuis, summo semper studio adhibito, ne unquam ita sensualitati succumbas, ut potiùs bestia, quàm homo, & quidem Deo facer, appareas. Speciatim verò custodies oculos, nec aspicias quævis objecta & maxime illa, quæ non possunt nisi Deum offendere, aut excitare animum ad affectus mundanos, quibus meritò annumerabis spectacula, Comœdias & alia ludicra, quæ plerumque Sæcularibus ansam scandali præbent, si viderint Ecclesiasticum Mundo mortuum adeò terrenis inhærere. Recordare, O Ecclesiastice, vitam tuam esse vitam mortificationis, nec vivendum tibi ad leges carnis, sed spiritûs, quod S. Paulus seriò Corinthiis suis inculcavit: *In carne ambulantes, non secundum carnem militemus.*

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera, Anima devota, habitu Ecclesiastico te indui, ut per eum præcipuis Ecclesiæ Heroibus annumereris, atque adeò, ut quemadmodum hi militibus suis bono exemplo præire, & ad fortiter dimicandum animare debent; ita & tu Christi bonus odor effici debeas, per quem populus Christianus ad virtuosam vitam allicetur.

tur. Addit insuper Ecclesia capillorum abscissionem, quam primam tonsuram appellat, quæ, tametsi non sit Ordo sacer, est tamen introductio & dispositio quædam ad Ordinem, efficitque, ut per eam Clericus & Minister Ecclesiæ constituatur.

Confidera in hac capillorum detonsione pulcherrima latere mysteria; Declarat enim

pram, nullâque figurâ adumbratam vitam, c. 6. Eccl. Hier.

inquit S. Dionysius Areopagita. Et S. Augustinus: *Caput radere, est cogitationes super- De con-*

fluas & terrenas à mente refecare. S. item *temptu*

Hieronymo hæc ratio capitis est *temporalium Mundi.*

omnium depositio. Ex quibus sequitur, Ecclesiasticos longissimè abesse debere à terrenis, nullumque aliud cordis & cogitationum objectum fovere, quàm quod est æternum & permanens. Unde, dum Episcopus in capillorum detonsione dicit: *Dominus pars hereditatis meæ &c.* sanctè innuit, nihil prorsus de Mundo ampliùs quærendum sed solum Deum, qui unica & optima ejus portio est, quod idem & suscipiens cum Episcopo dicit in signum protestationis, quòd unicum & ultimum affectuum suorum objectum futurus sit Dominus Deus.

Confidera, capillos diversis locis abscindendi. I. Retrò capitis, ubi est sedes memoria, ad instruendum, quod debeat se excutere & oblivisci omnis levitatis, omnesque

pueri-

Cc 3

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

pueriles actus adeò eliminare, ut ne recordari quidem ampliùs velit. II. In fronte, ad edocendum, quâ fiducia in Deum exardescere debeat in omnibus etiam ad vitam necessarijs, unde nimia sollicitudo & omnis anxietas, quæ à Deo avocatur, prorsùs abijcienda. III. propè auriculas, ad demonstrandum, qua alacritate inspirationibus divinis obaudiendum. IV. In vertice, ad informandum, semper in præsentia Dei ambulandum esse, omniaque subeunda cum hilaritate spiritûs, nullo alio habito respectu, nisi ad Dei gloriam & divinæ Majestatis beneplacitum. Velsi dicere malimus: Abscinduntur capilli in toto capite ad tollendas omnes cogitationes, quæ non sunt de Deo, expellendumque quidquid Mundum sapit; vel denique ad inflectendas omnes potentias ad æterna: Intellectum ad contemplationem celestium; memoriam ad assiduam Dei memoriam; voluntatem ad filialem amorem erga Deum, & uno verbo, ut cum Doctore Angelico loquar: *Ne mens Clericorum temporibus occupationibus à contemplatione divinorum retardetur.*

AFFECTUS.

Quando unquam memorabor obligationum mearum, & non inveniar minus

minus habens? O mi Deus, si hoc momento
 appenderes me in staterâ, & exigeres ratio-
 nem statûs mei, quid, nisi severissimum præ-
 ceptum, ut ligatis pedibus & manibus projicerer
 in tenebras exteriores, ubi erit fletus &
 stridor dentium? O miserum me! qui, amoto
 per clericalem tonsuram omni velamine
 terreno, aspicere tamen nolui, quàm sis bo-
 nus, quàm liberalis & benignus erga miseros
 peccatores! Nolui videre, quàm sit suave &
 leve jugum, quod nobis imponis. Ah
 quantis delitijs nunc supereffluerem! si cum
 capillis refecâsem omnes affectus terrenos,
 tibi que soli, qui es unica & optima portio
 mea, perfectissimè adhâsissem. Confundor
 nunc & erubesco, O mi Jesu! lubensque fa-
 teor, omni beneficio indignum me esse. In-
 dignus sum omni favore, quo tuos Ministros
 prosequeris; indignus, qui vel Clericus au-
 diar. Ne, obsecro, O Pater misericordiarum!
 irascatur furor tuus super me; incidi
 quidem in manus tuas, provocavi iram tuam,
 armavi gravissimam dexteram tuam in me,
 sed O inexhauste misericordiarum Pelage!
 O Bonitas immensa, cujus miseratio-
 num non est numerus, respice me oculo pie-
 tatis tuæ, & ignosce veniam deprecanti ser-
 vulo tuo: Miserere, miserere, indulge, quæ
 ignoranter (Ah! ausim dicere, quæ scien-
 ter, perfidè, contumaciter) commisi; O
 Cc 4 utinam

utinam capillos istos refecâssem dudum, & tibi, O mi JESU! adhâssem soli. Accelera omnes potentia meâ. Adjuro vos, & vel invitâs cogo, ut unanimiter astra mecum conscendatis, mansionem vestram ibidem fixurâ. In cœlis, in cœlis sit impofterum habitatio vestra, ne hîc in terrâ nimium tumultuantès evigilare faciatis hucusque patientissimè dormientem dilectum meum. *Altare tibi exstruam, O mi JESU, non solidum, sed inane intrinsecus, ubi igne tui amoris in cinerem redigere poteris, quidquid tibi obstare, quidquid à te separare potest.*

Fructus & proposita.

Matth. **C**UM nemo possit duobus Dominis servire, 6.24. *quia unum odio habeat & alterum diligat; aut unum sustineat & alterum contemnat; perfacilè videbis, mi Ecclesiastice, quàm ordine præpostero te gesseris. Protestabar is quidem in primâ tonsurâ, Deum unicam tuam portionem fore, sed, Ah quoties cor tuum divisisti, nec vel umbram legitimo tuo Domino relinquens! Quid enim frequentiùs quàm terrena tractare? Quid acceptiùs quàm divitias corradere? Et quid ingratiùs quàm de Deo cogitare, divinis interesse mystèrijs, Deum interiori & exteriori cultu venerari? Vides in-*

stantis

stantis propositi evidens & urgens argumentum? Confundere igitur, confundere, & sapius in die obligationis tuæ recordare. facta cogitatum tuam in Domino, & si terreæ sollicitudines te à Deo avocare satagunt, urgentque, ut divina perfunctoriè peragas, quò diutiùs mundanis invigilare possis, mox animosè & fervidè reponè: *Dominus portio mea, Dominus pars hereditatis mee*, ipse me nutriet. Nec dubita, quin hoc facto evidens auxilium Domini super te visurus sis: Sicut enim Deus unico momento annihilare potest totum id, quod, neglecto ejus servitio, curis transitorijs impendisti; ita eodem momento recompensare potest, quod per frequens & ardens ministerium te neglexisti, humanum & fallax iudicium docet. Hoc igitur primarium tuum studium esto, ut priùs studiosissimè reddas Deo, quæ sunt Dei, tum enimverò ad ea quoque attendas, quæ sunt Mundi, & quæ ad tuam sustentationem fuerint necessaria. Non vult Deus, ut semper fores & in templo commoreris, reculasque mundanas omninò negligas, dum ad eas vocationis tuæ obligaris, sed vult, ut suum cuique tribuas, talemque in tractandis sæcularibus te geras, ut etiam in ijs eum laudes & glorifices, quod fiet, si, necessitate cogente, non cupiditate trahente, ijs insistas, ultimum tuum terminum in Deum figendo. Et

si fortè quidpiam tibi defuerit, resignate in divinam dispositionem, esto contentus, & cura, ne Deum amittas, sed semper inviolabiliter in tuo corde custodias; quo obtento omnia possidebis, quidquid Mundus auferat, quidquid molestiæ inferat. Dominus sit portio tua, Dominus pars hæreditatis tuæ. Clama frequenter cum Psalte regio: *Unum petij à Domino, hoc requiram, ut inhabitem in domo Domini omnibus diebus vitæ meæ: ne videam voluptatem Domini, & visitem templum ejus.*

Pf. 26.

45.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera, Anima Deo dicata, Considera clericalem fieri in formam coronæ propter plurima motiva. Primò, quia anima eo ipso momento, quo eam accipit, Regina efficitur, cum juxta tritum illud: *servire Deo regnare sit*; et: *Dignitas servum esse potentis*. Unde omnis, qui divino servitio se mancipat, incipit participare de Majestate & regali Sacerdotio Filij Dei propter potestatem & auctoritatem, quæ ei conceditur in populum fidelem. II. Ut per eam representetur figura illius, quæ in æternâ gloriâ te exspectat, atque exinde exciteris ad continuos in virtutibus progressus. Quæ admodum enim corona gloriæ obtineri nequit,

nit, nisi mediantibus virtutibus & Sanctita-
ritate, ita & hæc dignè deferri non potest,
nisi de die in diem proficiatur. III. Ut in
memoriam reducatur spinea corona bene-
dicti Redemptoris, per quam ad eò ei assimi-
aris, ut honorificum reputare, atque ad eò
cum gaudio accipere debeas, quidquid igno-
minie & despectus in caput tuum cudatur.
Nec obstat, quòd spinea corona desierit
Christo in contemptum, tua verò tibi sit in
honorem, hoc enim non deobligat te, sed
potius obstringit & urget, ut patientissimè te
submittas spinis persecutionum, quotiescun-
que & quodocunque Deo placuerit. Po-
tes etiam per spineam hanc coronam cogi-
tare, te familiarissimè invitari & compelli
ad perpetuam dominicæ Passionis memo-
riam, cum enim hanc semper deferas, con-
gruum quoque erit, ut illius, quod repræsen-
tat, nunquam obliviscaris. IV. Ut confir-
metur, Sacerdotium Christi esse vere Sacer-
dotium Regale, cum corona non conceda-
tur nisi Regibus, attestante S. Isidoro: *Ut
significetur regale esse Christi Sacerdotium,
cujus gubernatores tali coronâ redimitos esse
oporteat.* V. Potes tibi hanc coronam ima-
ginari tanquam canalem, per quem divina
gratia influat, cum autem hujus recipiendæ
incapax sit, totusque fluxus retardetur, si cor
non fuerit vacuum & mundum ab omni su-
perfluo,

perfluo, vano & sæculari affectu, ideo necessarium erit, ut ad mentem S. Isidori semper sit expeditus & apertus ad obaudiendum divinis inspirationibus.

Considera ulterius, post hanc tonsuram superindui ab Episcopo vestem albam, quæ cotta appellatur, dicente: *Induat te Dominus novum hominem*; & benè rogatur Deus, ut efficiaris novus homo, cum enim albam hanc vestem meritò possis indigitare vestem nuptialem, quam Dominus tam severè exegit à misero illo, qui sine eâ ausus est intrare, & venire ad nuptias; quidni formidandum, ne & hoc exprobetur omnibus, qui sacri Altaris mensæ interesse cupiunt absque eo, ut vitiorum sordes abluant & permutent niveo virtutum candore? Candidus ergò esse debes, mi Ecclesiastice, & purus ab omni labe, purus in incessu, purus in sermone, purus in omnibus motibus tuis. O quàm displicet Deo videre Ecclesiasticum immundum! tanta sanè creatur nausea divinæ Majestati, ut mox auribus tam impuri hominis insonare jubeat severum illud: *Quomodo huc intrasti, non habens vestem nuptialem?* & utinam cohibeat, quod sequitur: *mittite eum ligatis manibus & pedibus in tenebras exteriores, ubi infernalibus spectris, cedat in meritissimam prædam.*

AFFECTUS.

Quid audio de te, O Anima mea! Ah video subiratam Judicem meum! Adest in foribus peccatum, & provocat indignationem ejus. Ergò O Domine mi, ejicies gladium de vaginâ tuâ, & vibrabit in me? An vis, ut exacuetur gladius tuus, & vadat ad dextram vel sinistram, quocunque faciei ejus erit appetitus? Ah miserrimam me! O Superi! Quàm luctuosa hæc erunt facies? Audio insuper tonantem in caelo: Tu autem prophane, impie, aufer cincinnos, tolle coronam, hæc enim est, quæ humiliter sublevavit & sublimem humiliavit. Sed, gratum nuntium! Loquere Domine, loquere, quia audit servus tuus. Quid enim dignius, quàm hîc urere, hîc secare, ut æternum parcas? Quid affectuosius, quàm hæc vitâ abluere animos imbre calamitatum, ut mundæ ante tribunal tuum appareant? Feri igitur, trucida, afflige, exacuet micro divinæ Justitiæ, vertat se quocunque voluerit: paratum cor meum Deus, paratum cor meum. Melius est incidere in manus tuas, quàm in infernalis inimici, cui ipsum per negligentias & peccata perdidisti, quæ illi consignavi. Erubesco denuò & condor, nec audeo attollere oculos meos, quia peccatum meum contra me est semper.

Coronâ-

Coronatus sum coronâ clericali, ut eâ cinctus frequentissimè introirem in Sanctuarium vitæ, mortis & resurrectionis dulcissimi Redemptoris mei. Et ecce (O perfidum & ingratum!) ingressus sum speluncam latronum, & habitavi inter gentes, quæ te non noverunt Deum meum, quæ tibi insultant, & quas summoperè detestaris. Cecidi eheu, defilii, & in præceps me ipsum deturbavi è summo honoris culmine, in quod me collocaveras. Idcirco timor & tremor venerunt super me, & nimium quantum vereor, ne in fine vitæ priver coronam gloriæ.

Ah! quò me vertam, ad quem fugiam, ubi inveniam sublevantem me? Desperem? peream tot gratijs præventa? Teneam coronam in capite meo, & tabescam in iniquitatibus? absit hoc à me. Gemam ad fratrem meum, exspectabo eum, qui salvum me fecit. Ipsemet tollam coronam superbie de capite meo, ponam ad pedes severissimi Judicis; Instabo clamans, ut pro suo libitu conterat & conculcet, atque hoc ipsum tantò confidentiùs, quantò inclinatiores novè inhumiliantes se. Utique, O mi Jesu, gemitus meus non erit absconditus à te; En O corculum animæ meæ! vide, O dulcissime dilecte mi, audi, O Jesule mi, plandam & dolorem meum, qui ad eò venerunt super me,

ne, ut non sim cessaturus plangere planctu
amaro omnibus diebus vitæ meæ. Suscipe
igitur, & respice me: *Servus tuus sum ego,*
solvum me fac, & ne memineris iniquitatum
meorum antiquarum.

Fructus & proposita.

Imaginare tibi, Anima Deo dicata, singu-
lis momentis urgeri te Prophetico illo
mandato: *Dic Regi, & Dominatrici; hu-*
miliamini, sedete, quoniam descendit de capite
vestro corona gloria vestra. Cùm enim con-
sulam te vides, & in irati Numinis manus in-
cidisse, opportunius remedium non habes
iterum in gratiam redeundi, quàm humilita-
tem. Et si fortè caro tua recalcitrare nite-
retur, tibi que vel tacitè obgannire, cur adeò
humiliationibus te dedas, sæcularesque va-
nitates abhorreas, mox subinferto: *Propter*
multitudinem iniquitatis meæ revelata sunt ve-
recundiora mea: Ille, qui dicitur Christus, fecit
lucrum ex sputo, & linivit oculos meos, aperuit
intellectum meum, & clarè proposuit abo-
minationes, quas minimi etiam defectus
creant divinæ Majestati, ob hoc tactus in-
trifsecus modò video, horroreque impen-
dentis supplicij concussus nolo ulterius in-
te armare omnipotentem dexteram, sed vi-
ta purâ & immaculatâ avertam indignatio-
nem

Jerem.
13. 18.

nem ejus à me. Hæc & similia viriliter opponere omnibus insurgentibus motibus ac sensualitatibus tuis, O Anima, his contunde & disarmas eas. Cave solertissimè, ne unquam ingressum concedas, sed cum primis ingruerint, mox ad coronam tuam oculos reflecte, & recordare spinæ Christi coronæ, constanterque patientiâ statue te genuinam Christi famulam demonstrare. Contemne terrestrem coronam, intellige caducos honores, ut tandem immarcescibili & æternâ coronari merearis. Stude puritati vitæ, eleva mentem ad cœlestia, & vide ibi Choros Angelicos Domino suo in summâ puritate famulantes. Conare eos imitari, & crede, coram Deo non debere stare aut apparere, nisi veste nuptiali, id est, immaculatâ, indulos. Exue seriò veterem hominem, & cum veste albâ indue novum, fervidum & candidum; vive vitam Angelicam, ut cum Cœlestibus Spiritibus Domino tuo dignè merearis assistere tum in hac, tum in alterâ vitâ.

DIES TERTIUS.

De minoribus Ordinibus.

Sacramentum Ordinis septem distinctos Ordines in se continet, quorum quatuor minores, tres majores nuncupantur. Minores sunt: Ostiariatus, Lectoratus, Exorcistatus, & Acolythatus. Majores: Subdiaconatus, Diaconatus & Præsbyteratus. Qui Ordines, tametsi omnes sint res factæ, nihilominus solum tres majores dicuntur sacri, utpotè qui immediatius ad sacrificium accedunt, speciatim Sacerdotium, *cum sacerdos conficiat hoc Sacramentum*. Nolim tamen, mi Ecclesiastice, ut minores Ordines circò parvi æstimes, quod minores vocentur, cum & ipsi (absolutè loquendo) in se ipsi sint maximi, omnesque honores & dignitates terrenas longè antecellant, ex eodem modo puncto, quod sint gradus Ecclesiasticæ Hierarchiæ; non igitur vocantur majores ut in seipsis tales, sed in comparatione ad majores, qui (ut dictum est) nomen hoc majores sortiuntur ex immediatiori accessu ad S.S. Sacramentum. Unde Tridentinum æque requirit legitimam dispositionem ad hos, quàm ad illos: *Ad minores Ordines (verba Tridentini habes) promovendi*.

*bonum à Paracho vel Magistro Scholæ testimo-
nium habeant.* Ex quibus patet, indignum
esse, qui ad hos Ordines promoveatur, nisi
fuerit probatæ vitæ, ne contaminetur Mini-
sterium illud, ipsis etiam Angelicis spiritibus
tremendum.

Notabis porrò, omne Sacramentum con-
stare materiâ & formâ. Sic materia Ostia-
riatus est clavis & campana; Lectoratus li-
ber lectionum & Prophetiarum; Exorcista-
tus liber exorcismorum; Acolythatus can-
delabrum cum candelâ extinctâ, & ampulla
vacuâ, quæ tanquam duæ partiales unam to-
talem constituunt; forma verò sunt verba,
quæ Episcopus in tradendo profert, & hæc
materiæ dum traduntur, vocantur materiæ
proximæ, ante traditionem remotæ.

PUNCTUM PRIMUM.

Considera, officium Ostiariatus esse I.
conservare claves Ecclesiæ, II. aper-
rire & claudere portas. III. Expel-
lere ab Ecclesiâ illos, qui non possunt assiste-
re sacris officijs, IV. Pulsare. V. Prædica-
tori verbi Dei aperire librum. VI. Conser-
vare omnia illa, quæ pertinent ad Ecclesiâ.
Parare altaria, habere curam paramento-
rum, & aliorum mobilium Sacristiæ, quæ
cro altari deserviunt; quæ omnia, tamē
abscissa

objecta & vilia videantur, sunt tamen in se
aldè nobilia, ut adeò, officij hujus excellen-
tam demonstraturus, ipsemet Dei filius in
propria personâ exercere voluerit, quatenus
consultum suum morem observaret, quo or-
dinariè opere ipso prius exequabatur, quod
docebat: *Cœpit facere & docere.* Cujus lu-
alentum testimonium perhibet S. Joannes
2. quo refert, Salvatorem fecisse flagel-
lum de funiculis, & eiecisse de templo o-
mnes vendentes & ementes, addito gravi
mandato, ut quantocius omnia auferrent:
Auferte ista hinc, & nolite facere domum Pa-
tris mei domum negotiationis. Ut autem Or-
nis hujus præstantiam penitus agnoscas,
confidera, quod esse custodem Ecclesiæ
item sit ac esse custodem Paradisi in terrâ,
item sit custos corporis & sanguinis Christi,
item continetur in sacrâ Eucharistiâ, item di-
vina Scripturæ, sacrorum vasorum, utputa
calicem, corporalium &c. nec non reliquia-
rum Sanctorum, & uno verbo omnium eo-
rum, quæ sunt sacra; quæ omnia quantam
reverentiam & diligentiam requi-
runt, docebunt sæculares thesaurarij, qui
tò nobiliores se reputant, tantoque dili-
gentiores sunt, quantò pretiosiora eis custo-
denda commissa fuerint, felicissimos se re-
putantes, quod affectu tam speciali à suis Re-
bus & Principibus constringantur.

Act. 1.

Joan. 2.

v. 17.

Dd 2 AFFE-

la testimo-
indignum
atur, nisi
etur Mini-
spiritibus
ntum con-
eria Offia-
toratus li-
Exorcista-
tatis can-
& ampulla
unam to-
unt verba,
ert, & ha-
r materia
ta.
M.
tús esse
II. ape-
I. Expe-
unt afflic-
Prædica-
Confer-
Ecclesiam
aramento-
e, quæ
ia, tam
abjecta

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

AFFECTUS.

O Mi Deus! Quàm parùm æstimavi hoc officium & honorem, dum non solum non impedivi irreverentias in templo commissas, sed ipsemet tot commisi. O quàm patiens es, mi JESU, & misericors, vere misericordia tua super omnia opera tua. Ubi, O amantissime Redemptor mi, ubi erat furor tuus, ubi flagella, imò ubi gladius eruginatus severissimæ tuæ justitiæ, dum vidisti me, (Ah! pudet dicere) tam detestandum negotiatorem? cur non ejecisti me, & posuisti partem meam cum hypocritis, qui aliud verbo, aliud facto probaveram? Pulsare debebam, & præclaro virtutum sono ubique reboare, atque hoc meo pulsu alios omnes ad tuum honorem convocare, & ego (O exercendam me & degenerem Patriæ tam Sancti sobolem!) sectabar perverios Heli filios Ophni & Phineas, retrahens Christicolas tuos, eisque in petram scandalii expositus impediebam magis quàm excitabam, dignus propterea in quem effundatur ira tua.

Et ecce! O visionem terribilem! video nimium quantum promeritas, & jam iam iminentes negligentia meæ poenas. Feras occidar, peribo aeternum, nisi minaces hostis effugero. O mi JESU, O Judex, O Vindex

lex severissime, quò fugiam? Accedam ad portam misericordiæ tuæ? Ah! hanc ipsam mihi metipsum obseravi. Perij ergò, & cum cæcis Virginibus relictus sum præda inimicis meis, æternum, ah! æternum cruciandus.

Perij? Quis autem me prohibebit, quicum S. Jobo cordatè exclamem: *Etiamsi occiderit me, in ipso sperabo. Veruntamen vias meas in conspectu ejus arguam, & ipse erit Saluator meus, non enim veniet in conspectu ejus meus hypocrita.* Doleo igitur, O mi JESU! ex toto corde, & fateor delicta mea, humilissimè veniam implorans.

Benè est, O Anima mea! dole, & medullitè detestare delicta tua, emenda te, & dum spiras spera, tamdiu enim patent fores Ecclesiæ nostræ, quamdiu halitus in nobis fuerit. Ad hanc confuge, & cum sis thesauraria, ingredere Sanctum Sanctorum, arripe pretiosissimam Redemptoris tui carnem & sanguinem, & tanquam scutum firmissimum obijce rutilanti ferro. Invoca & in opem tuam convoca, quotquot Sanctorum reliquæ in Ecclesiâ fuerint; induere sacris vestibus, & clama fortiter ad Deum tuum, clama & dolens veniam exora, nec dubita, quin te promptissimè sit exauditurus.

Et sanè, *clamavi ad Dominum, & exaudivit me.* O invictam patientiam tuam, magne rerum arbiter! O misericordiam in-

finitam! qua misellulam me eruisti à mortis aternæ faucibus, in quas ne deinceps incautam, obserabo eas firmiter, clavesque commissæ erunt mihi in signum, quo ad referandas Paradisi fores continuò exciter. Tu, tu, O mi JESU, qui totum me amplexus es in cruce, tu favore tuo me prosequere, tu laboranti assiste, tu anhelanti clemens aspira.

Fructus & proposita.

FRUCTUS erit profunda consideratio præsentis Ministerij. Novi ego gradum hunc pluribus abjectum, & suæ proficiæ difformem ac minùs congruum videri, dum credunt, neutiquam decere, ut campanas pulsent, fores aperiant, & altaria apparent. Qui omnes, quàm graviter decipiantur, colligant ex summâ reverentiâ & fervore, quo cœlestes genij in hoc officium feruntur. Sciant, munus hoc angelicum esse Angelorumque proprium, assistere divino servitio, ad quod cum & ipsi à Deo sint electi, ponderent statûs sui nobilitatem, & imposterum magis sapiant, suamque superbiam continuis gemitibus detestentur. Prò, quanto gaudio & alacritate, quanto fervore & reverentiâ assistunt millia millium Angelorum transubstantiato suo Regi in Sacro Sancto Eucharistiæ Sacramento, quemadmodum

modum piè observavit S. Chrysoſtomus, & in abjectiſſimus vermiculus & putridiſſima terræ gleba erubescas id facere? Memento, & seriò pondera, custodem te esse pretioſiſſimi corporis & sanguinis Christi, futuri Judicii tui. Imaginare tibi, omnes Sanctos, quorum reliquiæ in Ecclesiâ asservantur, continuo instare & urgere, ne contaminari priaris particulas illas, quæ olim cum benedictâ animâ in cœlis glorificabunt Deum, & in articulo mortis tuæ tanquam murum firmissimum se opponent contra omnia inimicula. Pondera hæc, O anima mea, & altè cordi tuo imprime, ferventior & cautior erinde futura; & si innata tua superbia obgannire satagaret, Magni Constantini vivacissimum exemplar oppone.

Quid, obsecro, dicturi fuissent tales isti casutuli, in quibus non est intellectus, nec vel umbra veri spiritûs, quo nobilitatem divini Ministerij dignoscant, si vidissent potentissimum illum Mundi Monarcham summâ reverentiâ & alacritate duodecim terræ *cophi-* in humeros suos tollentem, & solùm ad Ecclesiæ fabricam apportantem? non prolegit suam nobilitatem, sed actu tam religioso tum primum (si non priùs) vendicasset sibi nomen *magni*. Erubescere igitur, mi Ecclesiastice, & confundere in tuâ superbiâ, plange culpas tuas, ne unquam posthac admittas,

mitas, ut alij, multò minùs tu, de hoc ministerio abjectè sentiant aut loquantur, crede potiùs, & ut infallibile tene, nunquam actionem meliorem te facturum, quàm dum Ecclesiæ servitio te impenderis.

PUNCTUM SECUNDUM.

Anima in Ecclesiâ Christi divino servitio dicata semper in gradu & dignitate ascendit, magisque tremendo Sacrificio appropinquat, & quidem ab Ostiariatu ad Lectoratum contendit, cujus officium est, in Ecclesiâ legere lectiones Veteris & Novi Testamenti, erudire fideles in doctrinâ Christianâ, inservire Catechumenis, benedicere panem & novos fructus, legere vitas Sanctorum, & acta Martyrum, item litteras circulares ab Ecclesiâ collectas, & transmissas, ex quibus nunc te invito, ut.

Consideres dignitatem, nobilitatem, conditionem & obligationem officij hujus, quantâ insuper diligentiam debeas legere divinam Scripturam, cum in Ordinatione omnibus præcipiatur, ut distinctè & aperte legant, quatenus ab omnibus intelligi possint: *Studete igitur verba Dei, videlicet lectiones sacras, distinctè & aperte ad intelligentiam & edificationem fidelium absque omni mendaciosa flattery proferre.* Quæ verba ad oculum cuius
demon-

demonstrant, quanta sit dignitas & nobilitas hujus Ordinis, cum potestas concedatur Verba Dei populo proferendi, quod utique magni aestimandum erit, cum Mundus summe revereatur eos, quos Imperatorum Oratores nuncupamus.

Nec obligatio flocci pendenda, si enim hoc tuum munus exequi tenearis ad *edificationem fidelium*, & Episcopus insuper præcipiat: *Mementote vos in alto virtutum gradu debere conversari, quatenus cunctis, à quibus audimini & videmini, cælestis vite formulas præbeatis.* Clarè tibi patet, quantà morum compositione, quantoque studio huic tuæ obligationi invigilare debeas, nec dubita, quin per hoc ipsum summopere in Dei cognitione sis progressurus; & si dicere ausim, credo ego, Christum Dominum specialiter lectores allocutum esse, dum accuratam Scripturæ observantiam commendaverat: *scrutamini Scripturas, quia illa testimonium perhibent de me, quibus verbis, ait S. Chryso- stomus, ad Scripturam non simplicem, & nudam selectionem, sed ad investigationem perquam diligentem relegavit, non enim dixit: legite Scripturas, sed scrutamini, id est, diligenter quarite, quasi diceret: effodite latentes in eâ de me rebusque divinis thesauros, sicut qui scrutantur venas auri & argenti, terram effodiunt, & aurum inveniunt.*

Joan. 5.

v. 39.

apud

Cornel.

à Lapid.

Confidera opus tibi esse magno zelo, quo in proximi salutem inardescas, ut verba Dei profundè cordibus eorum imprimas, ad quod conducet, solerter memoriæ mandare, ut tum eò perfectiùs etiam alijs proponas, secùs enim inuncto muneri vix satisfiet, cum non sciat benè docere, qui nesciverit benè discere.

AFFECTUS.

Pf. 88.

O Domine, memorare, qua mea substantia, nunquid enim vanè constituisti me? Ah! ingredior interiora cordis mei, video vanè me constitutum, cum nihil in eo sit nisi *vanitas vanitatum & omnia vanitas*. Sed, O quàm directè repugno intentioni tuæ? sublimasti me ad tantum honorem, & posuisti in manibus meis testamentum tuum, ut erudinem populum tuum, & ego ausu diabolico cœpi nauseare, tanquam super cibo levissimo, magis inclinatus in Auctores prophanos, qui absque eo, ut ostenderent viam perfectionis, duxerunt me in præcipitium æternæ damnationis, Dæmonum nunc ludibrium & Dei mei abominabile monstrum. O tempus, tempus! O thesaurus inæstimabilis, & prò dolor irreparabilis! O horæ! O momenta! quæ in vanitatibus meis consumpsi. Quis det ut revertamini, & servia-

de servatis mihi in tempus opportunum, quo recorder Domini mei, & mandata ejus requiram? Actum est, O Anima mea, frustra revocas, quod desidiosissimè elabi permiseras, nec suppetit medium aliud, quàm ut pietatem Dei humillimè obtesteris, & fias simplex, quatenùs malè consumpta ignoscat, & vanitatem tuam in veram substantiam convertat. Ne igitur, O Deus benignissimè, memineris iniquitatum antiquarum, citò anticipent me misericordia tua, quia pauper factus sum nimis, pauper verà tui cognitione, pauper officio debitè persoluto, pauper meritis & virtutibus, pauper nimis, ah! nimis. Ditescam tamen, avertam posthac oculos meos, ne videant, ne legant vanitatem, sed in tuâ viâ, in sacris tuis literis, in monumentis Sanctorum Patrum vivificabo substantiam meam in vanitatibus tabescentem, & propè consumptam.

Fructus & proposita.

Quotiescunque prophanus aliquis & noxius liber te ad legendum invitaverit, te ipsum, mi Ecclesiastice, mox alloquere: *Intelligis quæ legis?* ac si diceret, vidēsne, in quam sinistram viam te ducat hæc vanitas, & quam aberres à tuâ vocatione? Mundo mortuus es, ergò & vanitatibus ejus morere,

morere, solique Deo inhare; de Deo loqui, de Deo cogitare, illicitum tuum & voluptas esto, quod fiet, si libenter & sapè de Deo legeris. Ne intermittas occasionem erudien- dirudes & indoctos, prælegendo eis aut inculcando, quæ sunt Dei, & quæ ad viam bonam eos deducant. Nec idcirco à sacrâ lectione excusatum te credas, quod hic & nunc nullam habeas occasionem eâ utendi, tamen si enim nunc non habeas, noveris tamen officium tuum esse, ut, quandoque, & quomodocunque se aliqua occasio præbuerit, id præstare possis; unde etiam ad continuum exercitium, quo distinctius & melius id præstes, te obligatum scias. Ut taceam, id ipsum pro te solo summè necessarium esse. Emenda igitur in melius, & sacram lectionem nunquam dimitte, sed ita totum te ei applica, quemadmodum faceres, si coram aliquo Magnate legere deberes, ubi certè prius studiosè singula prælegeres, ne fortè errares. Idem & in spiritualibus præsta, & nunquam indispositus accede, prælege solerter omnia, & ita disce, ut cordatè coram Rege Regum audeas apparere, qui semper tecum loquitur, quotiescunque in sacro Codice legis. Nullus igitur abeat dies, quo non certam horam eligas, qua te ad hoc officium ritè obeiundum disponas.

Pax-

Pax-

PUNCTUM TERTIUM.

Tertius Ordo minor est Exorcistatus, quo ab Ecclesiâ elevaris, & potestatem accipis super dæmonia, dicente Episcopo: *Accipe, & commenda memoria, & habeto potestatem imponendi manus super energumenos, sive Baptizatos, sive Catechumenos.* Quæ auctoritas & potestas tanta est, ut ejus intuitu totus infernus contremiscat, magisque formidet unicum Exorcistam, quàm millenas Mundi potentias.

Considera I. auctoritatem hanc esse nobilissimam, & quasi primarium Christi Domini finem, propter quem in hunc Mundum venerat, ut adeò credatur, adventum ejus eo potissimum respexisse, ut Exorcistas crearet, quemadmodum ipsemet testatur Joannis 3. *In hoc apparuit Filius Dei, ut dissolvat opera diaboli.*

Considera II. quàm mortificatè debeas vivere, cum mortificatio sit summè necessaria & valdè efficax ad expellendos dæmones, quod iterum Christus Dominus docuerat: *Hoc genus non eicitur, nisi in oratione & jejunio.*

Considera III. Peragendum hoc munus cum summâ humilitate, non enim expelletur superbus Sathanas à superbo Exorcistâ, quin potius irridebitur, unde Christus Dominus

Adi-

radicem superbiæ in suis discipulis advertens ex eo, quod intellexisset, dæmonia eis esse subjecta, mox graviter perstrinxit, casum Luciferi ob oculos ponendo: *Videbam Satana-*

Luc. 10. nam sicut fulgur de cælo cadentem. In hoc nolite gaudere, quia spiritus vobis subijciuntur. Unde nec ipse Salvator aliam viam elegit, quàm humilitatis, humilians se usque ad mortem, quo factum, ut omnem fastum Principis tenebrarum adeò depresserit, tantamque victoriam ac honorem sibi pepererit, ut in no-

Philipp. mine Jesu omne genu flectatur, terrestrium & cælestium & infernorum. Cujus proinde vestigijs & nos firmiter insistere debemus.

Considera IV. Ex potestate hac nullam prorsus resultare causam superbiæ, si enim eam polleas, tua non est, sed Dei, qui eam tibi sine ullo tuo merito concessit, tibi que id solum reliquit, ut cum Sancto Paulo incessanter

2. Cor. 3. protesteris: non sumus sufficientes cogitare aliquid à nobis, quasi ex nobis.

AFFECTUS.

Pf. 118. Bonus es tu, O mi Deus, fecisti enim bonitatem cum servo tuo, tantumque me elevasti, ut tota infernalis cohors subit nutui & pedibus meis. Sed, O bonum mihi! quòd in tuâ bonitate doceas me justificationes tuas, jubeasque in nihilum meum ocu-

los reflectere. Verè O mi Jesu, ex me nihil
lum, nec possum quidpiam, nisi offendere
re; & utinam te nunquam offendistem! O
quàm longè aliâ viâ es usus ad debellandum
Luciferum, quàm ego ad resistendum pecca-
tis! vinxisti Luciferum suâ superbiâ adeò in-
flatum, ut nec tibi subesse voluerit, vinxisti
inquam, & solâ tuâ humilitate Creaturam
tam nobilem adeò humiliasti, ut etiam ho-
mini vilissimæ Creaturæ cogatur esse subje-
ctus. O damnata superbia! estne hæc mer-
ces tua, quam præstas sequentibus? Abi &
demergere in profundum abyssi, nullam am-
plius sedem in me fixura. Humilitatem
posthac amplectar, hac cresciam, & felix ibo
ad montem Dei, ut è sublimi divinæ assisten-
tiæ despiciam, & conculcem omnes inimicos
meos. Ah Domine mi! dona mihi hanc
virtutem, quam unice suspiro, & concede, ut
debilitatem meam plenissimè agnoscam, in-
gere cordi meo abjectam de meipso existi-
mationem, confirma me, ut omni concessâ
potestate non aliter utar, nisi per te, & in te,
ubique tamquam absolutissimæ Origini o-
mnia adscribam, quæcunque per me operari
volueris.

Fructus & proposita.

Exorcista probè notabit traditam hanc
exorcizandi potestatem in proximum

non esse exercendam, nec esse concessam, nisi Sacerdotibus, & quidem illis, qui prius ab Episcopo habuerint potestatem. Grates tamen referat Deo, quod tantâ auctoritate Ecclesiam suam decoraverit, qua tam horrendum inimicum debellare & confundere possit. Nec intermittat *integer vita scelerisque purus* ubique apparere, & re ipsa talis esse, qualem Diaboli merito formident, nempe humilis & devotus, ad quod optimè congruent Orationes, vigiliae & in specie ardens erga Deum amor, quod paternè monuit S. Antonius Discipulos suos admonens: *Mibi*

S. Athanasius in vita. *credite, pertimescit Satanas piorum vigiliis, orationes, maximè verò ardentem amorem in Christum Dominum, cujus unico sanctissima crucis signo debilitatus aufugit.* Emenda igitur vitam tuam, & priusquam accedas ad hunc Ordinem, præpara animam tuam jejunio & oratione, nec obliviscaris sacrae confessionis & communionis. Et si hunc Ordinem exercere necesse fuerit, totam tuam fiduciam in Deo colloca, & ingenue fatere, te ex te nihil posse, nec quidquam aggredi vel le, sed solùm & unicè per gratiam Dei, qua adminiculante potentes potenter supprimere possumus. Nec esto scabiosus in exigendo salario, sed exhibe hanc charitatem absque omni proventu mundano, solò & unico amore inductus.

DIES QUARTUS.

De Quarto Ordine minore,
qui est Acolythatus.

AD hunc Ordinem, cæteris itidem nobiliorem, quia iterum magis appropinquat tremendo Mysterio, spectat, portare lumina & accendere candelas sacro Altari. In Processionibus, & quando in Missa elevatur sanctissimum Sacramentum, deterrere intorticia accensa. Dum cantatur Evangelium, portare luminaria, præparare aquam & vinum ad sacrificium Missæ pertinentia: *Acolythum oportet Ceroferarium ferre, luminaria Ecclesie accendere, vinum & aquam ad Eucharistiam præparare.*

PUNCTUM PRIMUM.

Considera mi Acolythe, quàm nobile sit hoc tuum officium, quo super candelabrum Ecclesiæ collocaris, ut luceas omnibus, qui in domo Dei sunt. Unde dignosces, quàm procul arcere debeas à tuo corde omnia peccata, quæ non sunt nisi tenebræ, nimium quantum Christi fidelium oculis nocivæ, & propriam tuam animam obscurantes.

Ee

Can-

Considera, luminaria tibi deferenda ante te, & non retrò, ut edocearis, optimà morum compositione prælucendum tibi esse omnibus in umbrâ mortis sedentibus, ut eo faciliùs oculos elevare & ad cœlestia reflectere possint, singulis cum Apostolo inculcans:

Rom.

13. v.

12.

Eph. 5.

v. 8.

Abijciamus opera tenebrarum, & induamur armam lucis, hoc est gratiam divinam, quâ solâ fugantur tenebræ peccatorum. Crede mihi Acolythe, taliter tibi vivendum, ut verissime de te dici possit illud Apostoli: Eratis aliquando tenebræ, nunc autem lux in Domino, ut filii lucis ambulate; quod apertius ipsamet Ecclesia in mentem tibi revocat, dum te alloquitur: In medio nationis prava & perversa lucete, sicut luminaria in Mundo, verbum vite continentis. Sint lumbi vestri præcincti, & lucerne ardentes in manibus vestris. Ex quibus evidentissima sequela eruitur, virtutibus omnibus solerter tibi invigilandum, cum enim bono exemplo coruscare debeas, solaque virtus sit lux illa, quæ populum illuminat, clarum est, virtutis semitam aggrediendam, ut omnibus pateat, te ita lucere super candelabrum Ecclesiæ, quemadmodum candela accensa coruscat, quam in manibus defers.

AFFECTUS.

Quàm differunt actiones meæ ab officio, quod suscepi! Posuisti me Deus meus in lucem gentibus, ut bono meo templo allectæ viderent te, & ego perverſis moribus adeò eas obscuravi, ut *via illorū facta fuerit tenebra, & quidem horribiles.* *Pf. 105. Exod. 10.*

oculos illuminavi, sed non intellectum, & portavi lucem in manibus, sed non in corde.

Domine Deus meus! En miseriam & caritatem meam? Adeò proni sunt sensus mei ad omnem malitiam, ut dolens fateri cogar, quòd *omnes colligati sint unâ catenâ tenebrarum.* Verè *tenebra circumdant interiora mea.* *Sap. 17*

O miserum me! Ah! quando unquam debite tibi serviam Deus meus, & luce tui exempli ostendam talem viam, ut oves currant post vestigia mea, & sequantur me, quando erit dies illa mihi verè totis virtutibus exoptanda, quâ, relictis tenebris, totus mundus accesscam? O perditas illas horas! O malis impleta momenta! quibus vel unicum peccatum totâ vitâ meâ deliberatè commisi! O miseriam, mi Deus, te nunquam offendissem!

Quid ergo, mi Deus, te nunquam offendissem! O peccato concreate sint. *Eccles. 11.*

Quid agis, O Anima? quo ibis ut non consenescas in malo? Quis te? quo ibis ut non consenescas in malo? *qui Eccles. l. c.*

le, dole, & ingemisce ex toto corde, qui *exultant in malis, consenescunt in malo.* *l. c.*

E c 2 &

& cum in tenebris titubantem te videas, am-
 plectere consilium Sapientis, detestare om-
 nes, qui prætergrediuntur viam, non asso-
 cieris illis, quorum latibulum sunt tenebræ.
Eccles. 37. *sed cum viro sancto assiduus esto, quemcumque
 gnoveris observantem timorem Dei, cuius ani-
 ma est secundum animam tuam, & qui, cum
 titubaveris in tenebris, condolebit tibi. Qui
 autem est ille? Deus tuus semper immotus
 semper in auxilium tuum promptissimus, ve-
 re secundum animam tuam, ut eam salvet &
 eripiat ab omnibus malis. Iste est lumen
 indeficiens, lux semper ardens, illuminans om-
 nem hominem. Huic lucem tuam, id est
 vitam tuam, associa, in hunc oculos defige-
 ris enim, quidquid tenebras inducere sara-
 get. O quam nunc doleo, dulcissime Re-
 demptor mi, de tempore illo, quo in tantis
 tenebris vixi! Plange, O Anima mea, dum
 vides positam te à Deo, ut tuis bonis exem-
 plis illuminares populum ejus, & tu, negle-
 cto hoc Dei fine & contempto potius, scan-
 dalizaveris.*

Fructus & proposita.

FRUCTUS in pauculis doctrinis tradi potest.
 Agmen ducat paterna admonitio Do-
 ctoris Gentium, dum Titum suum in-
 struit.

Tit. 2.
 v. 7.
 in omnibus teipsum præbe exemplum
 morum operum; quod exemplum potissi-
 mum consistit in doctrinâ sanâ, quæ est lux
 ædam, per quam intellectus fidelium illu-
 ratur. Notandum tamen, hanc non con-
 tere in solis verbis, sed in bonâ morum
 compositione; quemadmodum piè observa-
 S. Hieronymus, dum ait, *omnia in Clerico
 debent esse vocalia, ut veritatem mente conci-
 ut, non inanem virtutis speciem, & toto eam
 bitu resonet, & ornatu, ut quidquid agit,
 quidquid loquitur, in doctrinam populorum.*
 S. Athanasius, qui majorem
 efficaciam ponit in bono exemplo, quàm in
 verbis, observat tamen, utrumque jungen-
 dum esse: Vita nostra jubeat, lingua persua-
 deat. Propone igitur, & efficaciter stude in
 bono exemplo, ubicunque fueris, adeò qui-
 bus, ut nec apud familiarissimos à prælu-
 cendo desistas, quo cordatiùs venturo Judicî
 proponere possis: *Fecimus quod jussisti, quid
 nobis dabis præmij?* tametsi enim non
 illos subinde familiarissimos credas, &
 ipsa subinde tales fuerint, malum tamen
 exemplum & nimia agendi vel loquendi li-
 bertas non ideo desinunt esse culpabiles, quia
 quod intimos quosque fiunt, sed æque præ-
 sentant causam scandali, tametsi non tam pro-
 ximi, quàm si apud alios contigissent. Ut
 præceptam, minimè impletum iri præceptum

Apostoli, qui sine exceptione, *in omnibus bonorum operum exemplum præberi* statuit, non ergò ad homines, sed ad Deum oculos converte, coram quo semper stas, & ita stas, ut tibi solerter invigilandum, ne cadas, & sic casu miserabili lumen vitæ extinguas.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONSIDERA, præter bonum exemplum, ad quod te obligatum vidisti, requiri insuper specialiter virtutem modestiæ, tanquam condimentum, seu potius complementum, vitæ exemplaris, cujus proinde omnes suos Clericos fideliter admonet Concilium Tridentinum, *sic decet omnino Clericos vitam, moresque suos omnes componere, ut loquitur, gestu, incessu, alijs omnibus rebus, nihil nisi si grave, moderatum, ac religione plenum præferant.*

CONSIDERA II. Clericos spectaculum esse se Angelis & hominibus, testante Apostolo: *spectaculum facti sumus Mundo, & Angelis, & hominibus.* Cùm igitur omnium oculi in eos convertantur tanquam supra candelabrum positos, clarum est, omnes obligari, ut de tali virtute sibi provideant, qua omnium oculos explere, & ad imitationem rapere possint; hæc autem est modestia, interioribus oculis adeò gratiosa, ut, quemadmodum divitiæ

vitæ corporeos oculos oblectant & attrahunt; ita hæc mentis aciem penitus capiat, cuique imitandi ingens desiderium accendat.

Confidera III. summas divitias, quibus omnis Ecclesiasticus meritò inhiat, collocandas esse in modestiâ; qui modestus est, dives est, & in divitijs magis assimilatur ipsimet Deo. Quod suo calculo confirmet absolutum omnis Sanctitatis exemplar S. Ambrosius: *Dives est apud Deum modestiâ, apud quem nemo dives est. Dives est quia participio Dei est.* Tantò habebis & possidebis Deum, quantò abundaveris modestiâ; virtus hæc est verè thesaurus incomprehensibilis, super aurum & argentum desiderabilis. O quàm dives apparet coram Deo Clericus modestiæ studiosus, qui tunc potissimum omnia videt, cùm tenuerit oculos demissos, videt enim ipsum Deum, in quo est tota cœli terræque substantia.

AFFECTUS.

Cur ergò non obstupesco, Anima mea, cur non horreo, & omnibus fibris contremisco, quòd tam parum cœlum aspiciam, contemplandisque terrestribus totus inhæream? O quàm deliro! dum, depositâ omni modestiâ, oculis meis circum-

E c 4 vagor,

vagor, & non considero opes illas sine fine mansuras. O Pater æterne! Ecce confugio nunc ad te, & quia ut alter filius prodigus totam meam substantiam consumpsi in nimia vivendi licentiâ, ideo supplex tibi fio, ut facias me sicut unum de mercenarijs tuis, reducemque assumes in libertatem filiorum tuorum, quorum tota & unica delectatio, solum & unicum refrigerium, oculis suis avolare, teque, spretis omnibus caducis, pijsimè contemplari. Serviam tibi, O mi Deus! nec peto mercedem aliam, nisi virtutem modestiæ, in quâ præcipua Ecclesiastici substantia consistit. Hanc, O Deus, O Pater amorosissime, hanc suspiro, hanc desidero, ad hanc anhele; hæc erit levamen pauperulæ animæ meæ; hæc stola prima, qua omnes me servum fidelem imò genuinum filium tuum dignoscant; hic vitulus faginatus, qui esurientem me, imò esurientes alios oculis suis in me conversos, implebit bonis, cumulabitque divitijs inexhaustis; hæc erunt tibicines, qui mihi & alijs dulcissimum melos in terrâ & in cœlo decantabunt. *Da mihi hunc thesaurum, O mi Jesu, quia hic solus sufficit animæ meæ.*

Fructus & proposita.

Vides, utique, Anima Deo dicata, quam æstimanda sit virtus modestiæ, & quam pul-

pulchra appareat anima illa, quæ in populi præsentia comparet virtute hac, ceu mirâ varietate circumdata. O quàm speciosus formâ præ millenis alijs apparebat S. Bernardus, tam prodigiosus modestiæ zelotes, ut nec oculos elevare præsumeret! Ausim sanè ex hoc solo affirmare, conversationem ejus semper fuisse in cœlis, nec mirum, quod summus Pontifex, cui Clarevallense Monasterium ingressus cum suis Monachis obviabat ob singularem modestiam, crediderit homines sanctos, imò malle dicere Angelos incarnatos. Unde & tu, O Anima, accendere, tantoque thesauro avidissimè inhia. Quandoque ad populi conspectum prodeundum erit, recordare virtutis hujus, eamque ut absolutam morum omnium Magistram in omnibus motibus, gressibus, gestibus & verbis adora, quatenus genuina altaris ministra appareas, omnesque ad te attrahas, *homines enim vident ea, quæ patent, &* 1. Reg. 17. per hanc exteriorem compositionem deducuntur ad cognitionem interni hominis. Solus profectò aspectus externus suffecerat S. Ambrosio, ut non neminem de cognatis suis repelleret, minimeque concederet, quò Clero aggregaretur, quia viderat eum moribus, gestibusque minùs compositum.

PUNCTUM TERTIUM.

CONsidera ex eo, quò obligatus sis præparare vinum & aquam pro altaris Ministerio, & sanctissimo Missæ sacrificio, necessariò sequi, obligatum te esse, ut sanctissimo huic Sacramento sis devotissimus, summoque amore accensus eidem assistas, utpote inscrutabili & occulto mysterio fidei nostræ, omniumque miraculorum maximo, uti vocabat S. Thomas.

Opus.
98.

Considera II. totum honorem & gloriam Ecclesiastici promanare ab hoc Sacramento, eoque quemvis gradum esse nobilitatem, quo magis accedit ad Sacramentum; cum igitur Acolythus ex officio debeat assistere, & Sacrificio huic inservire, habet omnino, cur summoperè studeat reverentiæ, ne molestus sit famulatui angelico, qui semper in terram prostratus tremendo huic mysterio inservit.

Considera III. Quod si omnes fideles, qui irreverenter sacratissimo Sacramento assistunt, graviter à Deo castigentur, tanto te magis castigatum iri, quanto ratione officij magis es obligatus.

Considera IV. ingens beneficium à Deo concessum, dum, ad hunc gradum elevatus, obviam habes occasiõnem brevi tempore magnum meritorum cumulum congregandi:

di: nec minoris æstimes honorem hunc, quo ratione officij vero Regi & Domino Dominantium assistere juberis, quàm terrestres famuli reputant, dum à terrenis Principibus ad perpetuum obsequium se electos cernunt.

AFFECTUS.

Vix capio, Anima mea, quomodo fieri possit, ut ad alia mentem applices, quàm ad S.S. hoc Sacramentum, cum tamen ad hoc solùm sis electa. Dic, obsecro, quomodo sit possibile, ut creaturis inhæreas, dum semper Creatori assistis? Quid quæris in terrâ? quid in toto Mundo desideras, quod non perfectissimè elargiri possit Dominus tam benevolus & omnipotens, cui semper adstas. Ah! ingratham te! video totius hujus miserix causam esse exiguum in Deum amorem. O quàm insanis, dum, relicta hac sacrâ mensâ, refici cupis. An nauseas super hoc mannâ, tanquam super cibo levissimo? O perditam te! si carnes & ollas eligis, & elongas te ab epulo hoc suavissimo, omne delectamentum in se habente. Regredere, O Anima mea, & agnosce errorem tuum, ne quæso vel minimas delicias quæras extra hanc mensam, quæ sola te potest satiari. Ah fateor, O mi Jesu amantissime, errorem meum! & si non amavi te, O Creator

tor

tor aeternae, amabo in posterum, millenis voluptatibus, millenis Mundis renuntiatis, ut tibi soli assistam, te solum possideam, in te solo quiescam. Hæc mensa sacratissima erit habitatio, locus quietis & solamen animæ meæ, à quo nunquam me separabo, sed firmiter ad usque extremum vitæ halitum inhaerebo.

Fructus & proposita.

SI proprium Acolythy officium est, Altari & Missæ sacrificio assistere, tota ejus cura erit, ut quàm exactissimè & devotissimè id præstet, ad quod conducet, si frequentius in mentem reduxerit, sacrificium hoc esse in cruentum, & repræsentare cruentum illud, quod Christus Dominus in monte Calvariae obtulit. Quemadmodum igitur ibi duo hominum genera erant, malorum & bonorum; ita & in præsentis hoc: illi, qui devotè assistunt, figura sunt animarum justarum: S. Mariæ Virginis, S. Mariæ Magdalænæ, aliarum mulierum, S. Joannis, & aliorum sectatorum Christi; qui verò irreverenter & tepidè interfunt, Judæis sunt similes & inimici Christi, qui irridebant, calumniabantur & cruciabant eum. Liberum tibi nunc est, mi Acolythe, quam sortem eligere malis, id tamen noveris, cum alterutro te remuneran-

numerandum, vel æternum puniendum, etsi obligationem tuam consideraveris, non erit opus multâ deliberatione, sed confestim associabis te justis & timoratis, in id unum intentus, ut ritè, accuratè, devotè & modestè peragas, quod tibi incumbit. Dum ministras, omnia verba enucleatè profer, compone motus corporis tui, & omnia ad regulas modestiæ institue; etsi non possis semper sacramentaliter communicare, id facito spiritualiter, excitans in te ingens desiderium, & plures amoris actus erga dilectum, quod si feceris bonus eris minister

1. Tim. 6.

Christi JESU.

* * *

DIES

DIES QUINTUS.

De Ordinibus majoribus.

Sacramentum Ordinis meritò scalam dixerò, ejusque septem distinctos gradus, per quos semper ad sublimiora devenitur, eâ tamen obligatione, ut, quò altior fuerit gradus, eò major requiratur perfectio & scientia, cùm igitur ad quintum usque pervenerimus, qui est Subdiaconatus, incumbit nobis majorem in Ecclesiastico excitare fervorem ad spiritualia; nec dubitandum, quin semper Deus efficacius suâ gratiâ aspiraret, quò altiorem gradum fecerimus, modò nos ipsi nullum ponamus obicem, quo minus gratiarum fluentia effundere possit. *Demus*, inquit S. Leo de suo Pontificatu, *dabit virtutem, qui contulit gratiam*, innuere volens, se totum robur, & virtutem gubernandi gregem suum ponere in eo, cujus gratiâ ad minus pastorale evectus est. Ita & tu, mi Ecclesiastice, confide in Deo tuo, & fac, quod in te fuerit.

* * *

De Subdiaconatu.

PUNCTUM PRIMUM.

Officium Subdiaconi est, esse subordinatum Diacono in Ordine ad sacrificium Missæ, præbere illi calicem, & patenam, ampullam cum aquâ, ministrare aquam ad lavandas manus, & corporalia, quorum tamen omnium principalius est cantare seu legere Epistolam in Missâ.

Confidera I. dignitatem & honorem, quo Deus te prævenit, dum ita sanctissimo Sacramento appropinquas, ut proprijs manibus sacra vasa tangas; unde deducito, quâ reverentiâ & timore tremendo huic Mysterio appropinquandum. Imaginare tibi magnificum illum Dei thronum, cui Seraphini tam tremebundi assistebant, ut duabus alis velarent faciem, duabus verò volarent, ingentem suum timorem & reverentiam ostensuri. *Volatu verò, dum in quiete permanere non possunt, magnum terrorem significant; quemadmodum devotè observat S. Joannes Chrysostomus. Quæ nunc comparatio tecum inter, mi Subdiacone, & Seraphinos? hi toti erant amore succensi, & tu glacie frigidior es, & tamen per illum thronum nil aliud portentabatur, quàm sacrum altare, ubi Christus Jesus in sacrâ hostiâ immolatur & continetur.*

Con-

Considera nunc II. Quam oporteat esse Subdiaconum in conscientia purum, & à Mundo abstractum, charitateque ignitum. Certum est, quòd, si Moyse non concedebatur, ut rubo (in quo erat Deus) appropinquaret, nisi depositis prius calceamentis; multò minùs concedendum Subdiacono, nisi calceos, id est, omnes mundanos affectus, deposuerit, ara enim non est aliud, quàm rogi ignitus, ab unigenito Dei filio ita inflammatus.

Considera III. Epistolam non ore duntaxat, sed & corde, eoque fervore decantandam esse, ut prius ipse discat viam spiritus & hauriat documenta, in eà lectione contenta, postmodum verò invigilet & allaboret, ut populo quoque imprimatur. Nec credas, Sacrum Codicem aut libros spirituales tibi profuturos, si ab eis non desumatur spiritus devotio, & exactus benè vivendi modus, ad quod necessariò requiritur, ut non superficialitè, sed consideratè, non lingua tantùm & oculis, sed corde & animo legantur, omnesque characteres probè menti inferantur.

AFFECTUS.

Quàm magna misericordia tua Domine, imò quàm incomprehensibilia iudicia

ndicia tua! Vidisti utique miseriam & fragilitatem meam, & tamen elegisti me. Vere misericordia tua magna fuit super me, tantamque fiduciam in me accendit, ut promus me prosternam, & deprecer te, quatenus in me effundas fluentia misericordiae tuae, & dignum efficias, qui sacro altari assistat. Ah mi Deus! *Adjutor meus esto, ne derelinquas me, neque despicias me Deus salutaris meus.* In te enim tota spes & fiducia mea, tu robur & auxilium meum, ut adeò in tuâ bonitate totum quæram, quod debilitati meae deesse cognosco. Bonò animo esto, Anima mea, promptus est enim, liberalis est, & misericors Deus in omnes, qui invocant illum, ne desinas clamare ad eum, ipse enim salvabit te, & osque spiritus & affectus, eam devotionem & reverentiam in te excitabit, quibus muneri tuo satisfacere, eique placere valeas.

Fructus & proposita.

Serìò menti imprimes, mi Ecclesiastice, quantâ cordis puritate tibi ad hoc Sacramentum sit accedendum, unde firmiter propone, nunquam hoc ministerium subire, nisi emundatâ priùs conscientia. Studeris quoque, omnia documenta, quæ in Epistolâ continentur, probè observare, eaque non secùs colere, quàm si de coelo de-

lapsa fuissent, quia verè os Domini per Epistolam loquitur, modumq; præscribit, viam salutis securiùs incedendi.

Observabis porrò, inter alia, quæ Subdiacono incumbunt, esse, lavare & mundare sacra corporalia, hoc nomine insignita, quod super ea reponatur & consecretur corpus Christi: Nec inanis est hæc lotio, aut mysterio carens, cùm per eam præter cordis munditiam aliud quoddam pulcherrimum documentum à S. Thomâ intelligatur: *Tria*, inquit Sanctus hic Doctor, *requiruntur, ut corporale candidum efficiatur, & omnia tria modum nos edocent, nosmetipsos interiùs dealbandi. Primò lavantur, deinde premuntur, tertio siccantur.* Ita & tui mi Subdiacone, ut mundè accedas, debes priùs lavari & mundari aquâ lachrymarum, postea torqueri per pœnitentiam, tertio mediante Solis calore (intellige divini amoris æstu) siccati & abstrahi ab amore terrenorum & carnalibus desiderijs. Plurimum insuper proderit, frequenter recordari verborum, quæ ab Episcopo in traditione calicis proferuntur: *Videte, cujus ministerium vobis traditur, ideo vos admoneo, ut ita vos exhibeatis, ut Deo placere possitis.* Ac si diceret: *Mementote filij charissimi, ministerium vestrum non esse hominis, sed Dei, unde, qui Deo destinati estis, ita vivere debetis, ut Deo placea-*

placeatis ; ponderate igitur obligationem vestram, & excutite, quidquid à Deo vos separat, & ad creaturas vos avocât.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONSIDERA & aliam functionem, quæ est, ut in Processionibus crucem præferat, per hoc sibi ipsi & omnibus alijs fidelibus tacitè inculcans, quàm debeant esse dediti mortificationi, eamque in suo corde jugiter portare.

CONSIDERA II. Si S. Augustinus omnes Christicolas obligat, & apertè docet, quòd homo per totam vitam debeat pendere in cruce, quantò id magis faciendum Subdiacono, tanquam Antesignanò & Duci cruciferæ hujus militiæ ?

CONSIDERA III. Duobus modis portari crucem, uno, dum affligitur corpus, altero, dum affligitur animus, quod idem est ac dicere, dum mortificantur internæ passiones. Audi S. Gregorium: *duobus modis crux tollitur, cum aut per abstinentiam affligitur corpus, aut per passionem animi affligitur animus. 2. in* Ad quarum utramque ita obligatur Subdiaconus, ut semper debeat esse ad eam ferendam dispositus, nec aliud palàm testari vult. Subdiaconus dùm cum cruce præcedit, quàm quod hoc facto omnes alliciat ad for-

titer sustinendum, quidquid ardui Deus immiserit.

Confidera IV. Quòd non deponat crucem, nisi finitâ Processione, unde facile dignoscet totâ vitâ crucem sibi ferendam, cum tota nostra vita nihil sit, nisi processio, quâ ad Patriam tendimus. Recordetur Redemptoris sui, cum quo crevit crux ab adolescentiâ suâ, quam etiam adeò dilexit, ut usque ad mortem in eâ pendere voluerit.

AFFECTUS.

O Quàm teipsam decipis, Anima mea! dum Christi Discipulis annumerari cupis & tamen pati refugis. *Non est Discipulus Christi, qui non bajulat crucem suam.* Non horreo, O mi Jesu! nec pati refugio, voluntas est promptissima, nec cupit nisi assimilari tibi. Sed O carnem infirmam! O decipulam animæ meæ! En, O dilectemi! O robur meum! En, quàm contrarietur legi mentis meæ! Excæcat me, & ne videam te Magistrum meum, totâ die loquitur mihi vanitatem & mendacium, cogit & urget me, ut, quod generosè arripui, delibiosè deponam. O carnem rebellem, tepidam, fraudulentam! An vanas Mundi delicias, an carnis blandimenta præponam Crucifixo meo? Tu, tu, mi Jesu, totum me ample-

plexus es in cruce, & ego non amplectar te? Absit hoc à me. Egredere voluntas mea, induere vestimentis lætitiæ, sume tibi arma & scutum, & nimium quantum dolentem ac contristantem carnem debilita, enerva, supprime. Fixum ratumque sit, O mi JESU, nunquam ampliùs de cruce me descensurum, quousque tecum ascendero ad Patrem æternum. Quantum priùs tribulationes & afflictiones horrui, tantum nunc amplectar. Quæ, obsecro, tua spes, O Anima mea, sine patientiâ? ubi corona tua? ubi fructus passionis Dominicæ, si eos è ligno crucis decerpere refugis? si crux est clavis Paradisi, quomodo sine eâ aperies? O crux ave spes unica, adauge gratiam. Da robur ô Crucifixe JESU, fer auxilium, confirma me & roborame, ut lubens, volens submittam me quibuscunque miserijs & angustijs.

Fructus & proposita.

FRuctus erit si proposita fuerint efficacia, hoc est, si studueris opere implere, quod mente cogitas & proponis; habebis enim quod agas, dum caro se opposuerit & recalcitraverit, cui crux & adversa minimè sapiunt, vinctes autem & subjugabis, si memineris, non sufficere crucem duntaxat auream manibus præferre, sed necessarium omninò esse,

esse, ut ea aureo pectori, id est, amore inflammato cordi inculpatur, quod fiet, si adversa Dei amore patienter sustinueris; nec obviscaris crucis argentæ, quæ est, si afflictiones conscientia purâ & candidâ pertuleris, id verò non solum aut bis in anno, sed semper & omni horâ, faciendum, ne in desuetudinem venias, ut taceam præceptum Christi esse, *quòtidie adversa toleranda*, quod idem inculcavit S. Bernardus: *non cessemus*, in-

Ser. 1. in eâ sine fine, sicut Christus perseveravit; neminem audiamus de cruce descensum suadentem, persistamus in cruce, moriamur in cruce.

2. Cor. 4. Qui tibi persuadet ut crucem relinquant, hostis tuus est, docens te viam ad interitum, non ad Paradisum. Stabilias igitur cor tuum & cogitationes tuas in cruce, & sequere consilium S. Pauli, quo vult, ut mortificationem Jesu semper in corpore nostro circumferamus.

PUNCTUM TERTIUM.

CONSIDERA, Subdiaconum obligatum esse ad servandam perpetuam castitatem, unde ei dicitur: *Castitatem Deo adjuvante servare oportebit.* Et hoc multis de causis. I. ut ostendatur, quanta puritas requiratur in Ministro sacri altaris.

II. ut

II. ut edoceatur, invigilandum imposterum spiritui non carni, Religioni non vanitati.
III. propter reverentiam sacrorum paramentorum, quæ non solum puritate internâ, sed & externâ, id est, corporali tractanda sunt.

Considera II. ad stabiliendam hanc virtutem Castitatis obligari omnes voto solemni, nec id immeritò, cum enim Subdiaconi officium tam sit propinquum sacro Ministerio, isque totus debeat esse deditus servitio divino, omninò necessarium erat, hanc obligationem inducere, ne absque continentia & castitate totum spirituale ædificium corrueret, cum mulieres maximè retardent profectum spirituales & accuratam muneris sui observantiam: *Qui sine uxore est, inquit S. Paulus, sollicitus est quæ Domini sunt, quomodo placeat Deo. Qui autem cum uxore est, sollicitus est, quæ sunt Mundi, quomodo placeat uxori, & divisus est. Et mulier innupta & virgo cogitat, quæ Domini sunt, ut sit sancta corpore & spiritu.* Qui inhæret oblectamentis carnis & sensuum, difficulter spiritui se dedit; crede mi Subdiacone, nimium quantum sibi contrariari spiritum & carnem.

1. Cor. 7.
v. 32.

Considera III. potissimam causam, quod Deus castitatem à suis Ministris exigat, esse intensissimum amorem, quo erga puritatem

Ff 4 æstuat,

æstuat, unde etiam summopere cautum volebat, ne ullus unquam, vel de S.S. Apostolis, vel de S.S. Martyribus, de crimine impuritatis accusaretur, tametsi Tyranni fuissent eis infensissimi, plurimæque aliæ falsæ accusationes contra eos allatæ fuissent, quemadmodum observat S. Joannes Chrysostomus: *Nullus unquam Apostolis aut fornicationis, aut implicitie crimen objecit, sed tantummodo Seducitores appellati sunt.* Ex quo deduces, quantum Christo placeat puritas, & quantum displiceat sola, etiam falsa, accusatio.

AFFECTUS.

SCio, O Domine mi! quod sis summus amator puritatis, nec velis Ministros, nisi corpore & animâ puros; quis autem dabit mihi, quod petis? An terra? Ah utinam non omnis caro corrupisset viam suam! frustra inter homines quæro, quod proprium est Angelorum. Ad cælos igitur me sustollo, teque, O mi JESU! & omnes cælestes spiritus fatigo, ut, quod jubes, concedere dignamini. *Continentiam jubes? Da, quod jubes, & dabis libenter sequi.* Mitte Spiritum Sanctum, ut purificet cor meum, & flammæ casti amoris in eo accendat. *Veni O lumen cordium!* Veni O Sancte Spiritus, tuique amoris igne consume omne alium noxium

noxium & incaustum ignem. Venite O Angelici spiritus, venite regni illius Candidati, in quo delitiosissimè fragrant lilia castitatis, & impetrate mihi puritatem corporis & animæ. Veni O Virgo Virginum præclara; Veni O Regina Virginum & speculum puritatis; Veni O prodigiosa Mater & simul castissima Virgo; roga pro me filium tuum, ut robor mihi concedat resistendi omni carnali tentationi, quatenus suscepto muneri tam innocens & impollutus præesse possim, ut appaream magis Angelus, quàm homo.

De Ordinibus majoribus.

Si virtutis hujus necessitatem cognoveris, facies firmum propositum, eidem pro virili inhiandi, cum magnum honorem afferat, & sit pulcherrimum ornamentum, quod ab Ecclesiastico desiderari possit. *Quid decorius Castitate?* inquit S. Bernardus, *quæ mundum de immundo conceptum semine, de hoste domesticum, Angelum denique de homine facit.* Memento, te sine puritate nunquam Deo placiturum, cum impuritas sit fætor graveolens, & nimium quantum divinis naribus exosus. Quotiescunque Anima polluta aram accerserit, Deus faciem avertet, & non acceptabit oblationes ejus. Minister immundus nun-

- quam Deo est acceptus, imò nec quidem agnoscetur ab eo. Probationem hujus capè à factò illo Evangelico, quo Christus mundum Dæmonem ejecit. *Exi Spiritus im-*
- Marci.* *5. v. 8.* *munde ab homine.* Ubi etiam nomen illius ignorare præferebat, innuens, tam sibi immunditiam esse detestabilem, ut vel nomen scire refugiat: *Et interrogabat eum, quod tibi nomen est?* Stude igitur, & medullitè conquire, ut illud dictum Apostoli probè observes: *Sciat unusquisque vestrum vas suum possidere in honorem & Sanctificationem.*
- 1. Thess.* *4.*

DIES SEXTUS.

De Ordine Diaconatus.

PUNCTUM PRIMUM.

CONSIDERA Ordinis hujus dignitatem, quæ tanta est, ut non conferatur, nisi factâ priùs diligenti inquisitione de vitâ, moribus & virtutibus Ordinandi. Requiritur insuper approbatio populi, & orationes Ecclesiæ; quibus omnibus peractis, Episcopus imponit manum super caput ejus, & dicit: *Accipe Spiritum Sanctum, ad robur, ad resistendum Diabolo & tentationibus ejus.* Unde dignosces, quanta vitæ integritas sit necessaria, cùm non tantùm oporteat eum esse

esse integrum moribus, & à populo appro-
batum, sed etiam infundatur Spiritus San-
ctus, ut donis ejus conformis sit, & dives
omni virtute.

Considera II. Dum Episcopus imponit
manum, & tu caput dextræ ejus submittis,
tria designari. Primum est, quod in specia-
lem tutelam sanctæ matris Ecclesiæ suscipia-
ris, unde ex consequenti etiam tu obligabe-
ris eandem specialiter protegere & defende-
re. Secundum, quod te humiliter velis sub-
mittere correctionibus tui Prælati. Tertium,
quod Episcopus te admoneat, quantoperè
estimare debeas dona Dei & gratias Spiritûs
Sancti, si enim hoc benè ponderaveris, seriò
attendes tuo officio, ut cum decore & abs-
que unâ terrenâ retributione peragas, o-
mnem tuam intentionem ad Deum dirigen-
do, à quo omnis merces, & recompensa ex-
spectanda est.

Considera III. Quantopere colenda ti-
bi sit puritas animæ & corporis, cum effectus
fueris habitatio Spiritûs Sancti, qui omne
immundum horret & fastidit, unde hujus te
communefacit Episcopus, dicens: *Quia
Cooperatores & Commistri estis corporis &
Sanguinis Domini, estote ab omni illecebrâ car-
nis alieni.* Quod, ut profundius menti im-
primat, proponit exemplum S. Stephani
tantoperè propter Castitatem ab Apostolis
com-

commemorati: *Cogitate beatum Stephanum merito præcipua Castitatis ab Apostolis ad officium istud electum.*

Considera IV. & seriò pondera, quàm magna debeat esse integritas Diaconorum, cùm Apostoli septem Diaconos electuri apertè testati fuerint, necessarios esse homines plenos Spiritu Sancto & sapientià: *Act. 16. Considerate viros boni testimonij, septem plenos Spiritu Sancto & sapientià, quos constituamus &c.* Et S. Paulus ad Timotheum scribens docet eum condiciones Diaconi, & dicit, quòd debeat esse plenus omni perfectione, liber ab omni peccato, & procul ab omni culpà: *1. Tim. Diaconos similiter pudicos, non bilingues, non multo vino deditos, non turpe lucrum sectantes, habentes mysterium fidei in conscientia pura. Et hi autem probentur primùm, & sic ministrent, nullum crimen habentes. Quæ ultima verba: sine omni culpà, puri & perfecti: studiosè observes.*

AFFECTUS.

O Quàm confundor & erubesco, Deus meus! Video enim beneficia, quibus me cumulasti, & video ingratitude-
nem meam, qua tanto tempore inimicus tibi fui. Ah! plenus sim virtutibus & procul a peccatis, & eheu! plenus sum defectibus, & proxi-

proximus vitijis! O quàm mihi displicet mi-
ria mea! Quàm doleo de vitâ transactâ,
Otempus, quod sine spiritu, & absque de-
otione perdidisti! Imposuisti manum tuam,
confudisti Spiritum Sanctum, & ego extur-
ravi eum delictis meis. Obtestor nunc, O
mi Deus! immensam pietatem tuam, ut re-
cipias me oculis amoris ac benevolentia,
non verò indignationis & iracundia. Ex-
tende divinam manum tuam, impone capiti
meo, sustenta me, ne miser corruam; De-
fende me, ne inimicus confodiat me, assiste
miâ divinâ gratiâ, ut, eâ adminiculante, talis
sim Minister tuus, qualem hæc dignitas re-
quirit, impollutus videlicet, innocens & li-
ber ab omni peccato.

Fructus & proposita.

Disquire interiora tua, & observa, an
verè floreas illis virtutibus, quæ ad
hoc officium requiruntur. Vide, an
in te verificetur, quod jubet Episcopus: *Ni-
tidi, puri, casti, mundi, sicut decet Ministros
Christi*: si talis fueris, vixerisque hactenus
modo, quo poteras, optimo, lauda Deum,
quo omne bonum; sin, doleas, statuasque
imposterum meliora. Magna sanè injuria
irrogatur Deo, dum ille immunditijs in præ-
dam cedit, qui omni virtute coruscare de-
buisset.

buisse. *Habitaculum es Spiritus Sancti, m̄
Diacone, ne igitur contristeris Spiritum San-
ctum, exturbando eum, & introducendo
spiritum malignum.* Detestare, quidquid
mali factum, & cura, ut non secedat à te. Lar-
gitor ille munificentissimus, sine quo nullum
bonum sperari potest, & ne vacilles in tuo
sancto proposito, recordare, quod conti-
nearis sub potenti manu Dei, qui in omnibus
te defender, roburque addet contra nequif-
sima inimici tela. Sed, ne obliviscaris,
eandem manum armatam esse stricto gladio,
quo omnes severissimè plectentur, qui indi-
gne hoc munus obiverint.

PUNCTUM SECUNDUM.

Considera functiones Diaconi, quæ sunt,
ministrare Sacerdoti celebranti, can-
tare Evangelium, prædicare, bap-
tizare. *Oportet Diaconum ministrare ad alta-
re, prædicare, & baptizare.* Munera sanè
nobilissima, ubi tamen specialiter aliquid
obseruo, quod, dum ministrat Sacerdoti, ac-
cipiat ab eodem Pacem, quam deinde Sub-
diacono præbet, qui postea etiam alijs eam
dispensat. Pulchrum profectò mysterium
& nobile officium, plurima enim per hoc in-
dicantur. I. Pacem à sacro altari reci-
piendam. II. Sacro altari appropinquan-
dum

dum interiori compositione & quiete cordis. III. Ad sacrificium Missæ accedendum sine odio & indignatione ergà proximum. IV. fructum Sacrificij esse pacem. V. hoc ipso, quod Diaconus sit Minister pacis, summo opere illi allaborandum, ut eandem omnium cordibus inserat. Ego omninò judico, hoc officium esse fructuosissimum & summè æstimandum, eò enim ipsò, quod alijs pacem communicet, communicat omne bonum.

AFFECTUS.

Non miror, O mi Deus! quòd tam exiguà fruar pace in corde meo, id enim non tibi, sed teperi meo adscribendum, dum officium meum absque ullà devotione subeo. Unde enim quies interna, in qua repausat anima mea, si tam exiguà dispositione ad aram accedo? quomodo audebo pacem à te petere, qui totus indignandus, plenus passionibus & rancore sacrum ministerium perago? Ah! quàm frequenter iræ & odij motus militant in corde meo! O Domine mi! En, ultroneus fateor indignum me esse, qui vel minimum quid participaret de fructibus Sacrificij, id enim culpis meis debetur & negligentijs, dum nullatenus præditus sum conditionibus à te & ab ipsa requisitis. Sed, *O Deus meus! ne*
estres

intres in iudicium cum seruo tuo, & ne memineras iniquitatum antiquarum, quod enim haecenus factum, id nunc detestor & doleo, quod non serviverim tibi, serviam nunc, etsi non eo fervore, quo debeo, serviam saltem eo, quo potero. Ne igitur prives me tuâ sanctâ pace, sed da illam, quam Mundus dare non potest, pacem, ut ego eam in corde foveam, & simul alijs communicare valeam.

Fructus & proposita.

FRUCTUS optimus & selectissimus erit, si firmum propositum in corde tuo radicaveris, mutandi vitam, & majori diligentia ac dispositione tremendo huic sacrificio assistendi; quemadmodum enim per hoc summè Deo placebis, sic summè displicebis, & gravissimam ejus indignationem provocabis, si vitam non emendaveris, majoreque decore officium tuum peregeris. Cura, mi Diacone, & solerter invigila, ut pacem in corde tuo foveas, omnesque passiones elimines, hâc enim factô, Deus pacis assistet tibi, & deducet te ad gaudia Paradisi, ubi dulcissimâ pace æternum perfrueris. Cogita, quod, tametsi subinde adversa ingruant, ut puta si ab alijs exercearis, offendaris, denuntieris, corporis infirmitate torquearis &c. hæc tamen omnia potius sint optima media ad

ad conservandam quàm amittendam pacem. Vult quidem Diabolus te sanctâ pace privare, & discordias accendere, sed Deus amator pacis longè aliud intendit, qui non cupit, nisi animam tuam, & interiora tua ita emundare, ut semper ad quævis adversa toleranda sis paratissimus, atque adeò etiam in casibus improvisis immotus permanes; emundaberis autem, si adversa non spectes nudè & purè, ut corpori tuo contraria & gravia sunt, sed ut instrumenta à Deo immissa, quibus ad Deum & cœlestia eleveris, tantumque in viâ perfectionis progrediaris, ut, spretis omnib9, soli Deo adhæreas, nihil magis desiderans, quàm de die in diem, de horâ in horam, in virtutibus crescere, ad quod cùm adversa vel maximè conducant, gratulaberis tibi, quotiescunque tale quid advenerit, utpote occasionem nactus, votum & desiderium tuum adimplendi, quod erat, placere Deo & proficere in virtutibus.

PUNCTUM TERTIUM.

CONSIDERA & aliud officium Diaconi, quod est prædicare verbum Dei: oportet *Diaconum prædicare*: Officium verè Apostolicum. Quemadmodum enim per Altaris ministerium inservis corpori vero & reali Christi Domini; sic per prædica-

Gg

prædica-

prædicationem Evangelij in servis corpori mystico, quod est populus. Dum Altari assistis, exerces te in amore divino, dum prædicas in amore erga proximum; ut adeò satis congruè affirmari possit, Diaconum in suo officio adimplere omnem perfectionem legis Christi, quæ consistit in amore Dei & proximi. Quod si non fuerit aptus ad prædicandum, conabitur tamen doctrinam Christianam tradere populo & adolescentulis, quod ministerium Deus summopere commendat & approbat, dum tales Ministros insignit titulo Doctorum & Evangelistarum, quia docent populum doctrinam cœlestem, & explicant ei Evangelium.

Considera II. & crede, frequentissime tibi in mentem revocari, quod Jeremias in suis Threnis deplorat: *parvuli petierunt panem, & non erat, qui frangeret eis.* Per parvulos intelligendo ignorantes & rerum fidei imperitos, qui tanquam famelici clamant, ut mysticus & cœlestis hic panis frangatur, quantum animam refocillare valeant. Quod, quantum Deo placeat, quantumque Deus desideret, ut populus erudiatur in doctrinâ Christianâ, patet ex facto illo, cujus meminit S. Marcus, ubi Christus Dominus discipulos suos accessum parvulorum impedire volentes increpavit, indignabundè eos alloquens: *Sinite parvulos venire ad me. Ac si diceret;*

Thren.
4. v. 4.

Marci.
10. v. 13.

diceret; tum enimverò satisfacietis officio vestro, si parvulis panem doctrinæ Christianæ fregeritis, quo reficiantur, & in fortitudine cibi istius ad me perveniant.

AFFECTUS.

O Mi Jesu! sitne impossibile, ut sine amore quis ingrediatur regnum cœlorum? Ah anima mea! ubi erit æterna tua mansio, si tales à cœlo arceantur? O quam repentinus interitus obversatur oculis meis! O quàm vanâ spe hucusque me lactavi! Credidi ad superna habitacula me avolaturum, sed ecce! exiguus amor, quo in Deum & proximum feror, aliud præfagit. O quàm fui hucusque negligens, quàm exiguo ardebam desiderio erudiendi, seu potius frangendi panem famelicis! O mi Deus! Quid O anima mea exspectabis sine amore erga Deum & proximum? Habes cur timeas, ne severissimus vindex Deus exerat gladium illum, quo suæ legis transgressores ferit. Time, time, O anima mea, & accelerato gradu ad Deum tuum confuge, supplex facta, ut sanctum hunc amorem in te suscitet.

O Deus meus! En supplicem me! Imple animam meam amore tuo. O! placeat tibi Domine Deus, ut vero amore totus incandescam, tamque ardentes flammæ in me insurgant,

furgant, ut in tuo amore penitus comburam. Placeat insuper O Deus, ut ita erga proximi salutem exastuem, ut ipsius amore quævis aspera spernam, hoc solo contentus, quod benefacere possim. O utinam omnes ignorantes, omnes peccatores possem ad te adducere, & sancto amore inflammare, etiam cum dispendio vitæ meæ. Doleo nunc, O mi Jesu! & omnes negligentias meas serio emendabo, quia ex nunc *diligo te ex toto corde, totisque visceribus meis, & proximum propter te.*

Fructus & proposita.

Optimus, imò sumè necessarius, tuus fructus erit, si non solis ac nudis propositis fueris contentus, sed insuper in effectum deducere studueris. Non sufficit verbis duntaxat protestari, sed necessarium est, ut reipsâ comprobetur, quod promissum est. Examina diligenter conscientiam tuam, & deprehendes negligentias tuas, investiga solerter, nec desiste cuncta discutere, quouque omnia ad justam normam reduceris. Cogita semper, totum, quod fit populo, fieri Deo, nec minùs esse, prædicare & doctrinam Christianam explicare, quàm altari assistere. Vita tua, mi Diacone, non est consumenda *in cupiditatibus, in comessationibus, sed in ser-*

vitio Dei & proximi. Servitus omninò nobilissima, magisque æstimanda, quàm regia libertas & magnificentia, si enim quilibet actus suam nobilitatem desumit ab objecto, patet utique, actum hunc esse nobilissimum, cum respiciat ipsum Deum & salutem animarum, quæ sunt objecta tam nobilia, ut quodcunque terrenum superent.

DIES SEPTIMUS.

De Ordine Sacerdotij.

Atingimus nunc maximam sublimitatem in Sacramento Ordinis, quæ est Sacerdotium; Sacerdos enim, cum sit præcipuus Minister sacri altaris & consecret corpus & sanguinem Christi, offert illud ipsum sacrificium, quod Christus in cruce æterno Patri obtulerat, cum hæc differentiâ, quod illud Christi fuerit cruentum, hoc verò incruentum. Ex quo utique elucet magna auctoritas Sacerdotij, dum potentiam suam etiam in ipsum corpus dominicum extendit. Nec aberravero, cum hanc dignitatem omnium præcipuam nuncupavero, tametsi enim ex alijs capitibus major sit dignitas Episcopalis, non est tamen major aut distinctus Ordo à Sacerdotio (prout communior Theologorum docet) sed una duntaxat exemptio ab eo.

G g 3

PUN-

PUNCTUM PRIMUM.

CONSIDERA primò dignitatem Sacerdotij ab Etymologiâ nominis, Sacerdos enim significat *sacra dans, sacra docens, sacer Dux*. Est Dux sacer, quia ipsius officium est, ut animas perducatur ad Deum. *Dat res sacras*, quia communicat animabus Sanctum & Sanctorum, ipsummet Christum Dominum; *Dat* populis sacratissima sacramenta Baptismi, & Pœnitentiæ. *Docet res sacras*, quia ipsius doctrina non tendit, nisi ad salutem animarum, unde nihil nisi sacra inculcat, ut puta: devotionem, fervorem spiritûs & fidem Catholicam. In summâ: dicitur Sacerdos, quia totus est intentus servitio Dei & animarum; unde toties pravaricatur, suoque officio abutitur, quoties non tractat negotia ad Deum vel auxilium animarum spectantia; ut igitur re & nomine sit Sacerdos, totus sit deditus Deo & bono proximi. Est totus Dei, quia offert Deo ipsum Deum, est totus proximi, quia omnia agit & totum se impendit saluti proximi.

CONSIDERA II. quanta requiratur perfectio in Sacerdote, quam deducere potest ex accuratâ diligentia, qua in ejus Ordinatione utitur Episcopus. Consule Pontificale Romanum, & videbis, quanta testimonia requirantur, quantoperè interrogetur, cupiatque

Episco-

Episcopus informari de perfectione Sacerdotis: *Sed ne unum fortasse, vel paucos aut decipiat assensio, aut, ne fallat affectio, sententia est expectanda multorum.* Invitantur omnes adstantes, ut candidè dicant mores; adhortatur, ut non habeant respectum ad personam, sed liberè manifestent, si quem noverint defectum.

Considera III. Quomodo invocetur Spiritus Sanctus, & sacro oleo manus inungantur, cum oratione: *Consecrare & sanctificare digneris Domine manus istas per istam unctionem, & nostram benedictionem.* Qua invocatione postulatur à Deo externa & interna perfectio Sacerdotis. Interna per infusionem gratiæ Spiritus Sancti, externa per inunctionem manuum, quæ inunctio pulcherrimè Sacerdotem instruit, quòd, quemadmodum oleum conservat ignem, ita ipse teneatur zelare honorem Dei, suoque fervore coram populo rutilare ad instar accensæ Lampadis.

AFFECTUS.

Vix dum in statum hunc, & in hanc meam obligationem oculos conieci, cum, ecce mi Deus! *Confusio operuit faciem meam.* O quàm intimè conjunxisti me tibi, dum te ipsum manducandum, tractandum,

Etandum, alijsque dispensandum concessisti!
 & ego, O miserum me! elongavi me à te,
 plus Mundo, quàm tibi affixus. Quid feci-
 sti tibi sic, O Anima mea, dum Mundo te
 adeò consecrasti, quæ tamen totaliter Deo &
 proximo es dicata? Quid sunt favores isti,
 nisi vincula amoris, quibus te amantissimus
 Deus sibi devicit, & in Deum quasi transfor-
 mavit? Revertere, O Anima mea, & mente
 confusâ prostertere coràm dulcissimo Jesu
 tuo, veniam humiliter implorans. O mi
 Jesu amantissime, quando veniet felix illa
 hora, in qua cognoscam beneficia mihi col-
 lata? Eruisti me de lacu miseræ & tenebra-
 rum, tenebrarum infelicis hujus Sæculi, ut te
 solùm cognoscerem & amplecterer. Manus
 inunxisti, ut non operarer, nec tractarem,
 nisi sancta. Erexisti pedes meos, ut curre-
 rem post vestigia Sanctitatis tuæ. Sed, O
 miseram me, elongavi me à te, pollui manus
 meas, & immersti me luto iniquitatis. Pro-
 pter quod ex toto corde doleo, seriamque
 & integram promitto emendationem. Tu,
 ne derelinquas me, sed instrue manus meas
 ad prælium, & digitos meos ad bellum; di-
 rige gressus meos secundùm eloquium tuum
 & vivam. Ah vivam! vivam in te, O
 mi Jesu, & æternùm
 vivam!

Fru-

Fructus & proposita.

Meliorem fructum non faciet Sacerdos ex hac consideratione, quàm si generosè se resolverit, posthac uni & soli Deo adhærere, hoc sibi in protestationem assumpto: *Pars mea Deus in eternum, huic vivam, huic moriar, huic perennabo.* Crede, mi Sacerdos, quidquid Deus cum animâ tuâ disposuerit, & tibi immiserit, id totum fieri, ut eam à Mundo abstrahat, sibi que totaliter uniat. O si Sacerdotes cogitationes suas impenderent subtili considerationi suarum obligationum, prò! quàm major fervor & optatior ædificatio essent resultaturi! O si considerarent, electos se esse à Deo in Ministros suæ Ecclesiæ, prò! quàm forent frequentiores in Ecclesiâ! quàm essent averfaturi publicas plateas, & alia loca vocationem suam dedecentia! O si ponderarent Ecclesiam sibi in habitaculum esse designatam, prò! quàm citò discessuri essent à Curijs & Palatijs, ubi cum Magnatibus & terrestribus Dominis complementa & sæculares caremonias fovent, iisque totas se impendunt! O si intelligerent, complementa & caremonias suas cœlestes esse, prò! quàm execraturi essent prophanas istas nugas! Emendate vos O Sacerdotes, & mementote, Dei vos esse & Ecclesiæ ejus, maximasque ob-

ligationes vestras. Scitote, filium non esse adeò devinctum parentibus, nec mulierem marito, quemadmodum vos Deo. *Redite ad cor*, et Paulinum monitum studiosè pen-

1. Cor. 6. fate: *Non estis vestri: & alibi: Nemo vestrum sibi vivit.*

14. v. 7.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONSIDERA magnificentiam & potentiam Sacerdotis, quæ verè stupenda est & ineffabilis, ut proinde S. Ephrem eidem intentus detineri nequiverit, quin exclamaret: *O Potestas ineffabilis, quæ in vobis habitare dignata est per impositionem sanctorum Sacerdotum! O quàm magnam in se continet dignitatem formidabile, admirabile Sacerdotium! Potestne dari major potentia? Pollet auctoritate, ipsummet Deum pro libitu omni loco & tempore, quocunque voluerit, in terram trahendi, ut adeò dici possit*

Job. 41. cum S. Job quòd *non sit potestas super terram, quæ comparetur ei.* S. Bernardus hac ipsà potestate absorptus quatuor prerogativas eruit, quibus gloriosissimæ Virginis potestatem excedit: *Sacerdotalis potestas superat potestatem Virginis gloriose, & primò quidem quoad verba; Virgo enim gloriosissima octo verbis unigenitum Dei filium in virginali suo uterum traxit; Ecce ancilla Domini, fiat*

Ser. 20.
fer. 3.
post
Dom.
2. quadrag.

mibi
tùm
meur
eum
re p
tame
Sacer
habe
III.
lem e
confi
licet
uteru
taxat
lies p
denu
cerdo
re pr
(ut c
rum
incar

Q
minir
cerdo
confu

mihī secundum verbum tuum. Sacerdos tantum quinque adhibet: *Hoc est enim corpus meum.* II. Benedicta Virgo tam parvum eum accepit, ut oculus humanus vix videre potuisset primo conceptionis instanti, tametsi perfectus fuerit corpore & animā; Sacerdos verò unicā suā voce tantum eum habet præsentem, quantus regnat in cœlis. III. Sanctissima Virgo mortalem & passibilem eum concepit, ubi in manibus Sacerdotis consistit immortalis & impassibilis. IV. quia licet castissima Virgo verbis suis Dei filium in uterum suum traxerit, id tamen semel duntaxat factum est, nec unquam, tametsi milles postea repetita tantæ efficaciz fuisset, ut denudò in Mundum veniret, cum tamen Sacerdos id toties possit, quoties voluerit. *Vere profectò veneranda Sacerdotum dignitas (ut cum S. Augustino exclamemus) in quorum manibus Dei filius velut in utero Virginis incarnatur.*

AFFECTUS.

Quomodo non admirabor, O amantissime Jesu! tantum honorem, tantam potentiam, quam dedisti mihi minimo famulo tuo, dum me ad tantum Sacerdotij gradum evexisti? O Deus, quàm confundor, dum indignitatem meam considero.

dero. Quid, obsecro, O mi Jesu, in me placuit tibi, quomodo, & ubi promeritus sum tantum bonum? Cur tantam potentiam in debilissimo famulo tuo voluisti collocare? scio, totum hoc provenisse à tuâ divinâ bonitate & amore. Ah! Anima mea, quàm nulla tibi suppetit excusatio, quod non incessanter cum Deo tuo commoreris, cum continuo & in manus & in cor tuum possis eum trahere. Obstupesco sanè, quod non ames Deum tuum tam amabilem & desiderabilem. Obstupesco, quod non impendas omnes tuas potentias ad eum benedicendum, & gratias agendum pro tanto favore. Quia igitur erigimini omnes potentia meâ; Intellectus consideret ingentem hunc favorem, & proponendo voluntati hæc inflammetur, imò consumatur amore & stupore, nec memoria unquam obliviscatur.

Fructus & proposita.

Memento ô Sacerdos, quod si Deus tantâ potestate te condecoraverit, ut è cælo in terram trahere possis filium Dei, non secus ac beatissima Virgo, quæ eundem stupendâ suâ humilitate virginali utero inclusit, procurandum tibi summo perere, ut Marianâ puritate & sanctitate præfulgeas, quod cum sit impossibile, ut tantum per-

perfectiōnis apicem conscendas, tamen eandem imitare saltem in humilitate, indignum teore & corde profitendo. Humiliavit se eminentissimum perfectiōnis scrutinium, subiecit se, & subijciendo attraxit in sua viscera Christum Jesum; idem & tu facito, nec dubita, quin promptissimus adfuturus sit idem Dei filius. Eritque hic optimus fructus, quem eruere poteris, cum enim te humiliaveris tuamque vilitatem agnoveris, majori tremore & reverentiā officium tuum subibis. Devotæ cupiam animæ videbatur res propè creditu difficillima, ut misellula anima, vilissima & abjectissima creatura possit superbire, consideratis miserijs, quibus media innatat; tametsi enim à Deo ad supremum fastigium sit elevata, id tamen non superbiæ, sed humilitatis motivum est, quia totum hoc ex abundantia divini gratiæ non ex hominis meritis provenit. Procurabit igitur Sacerdos in veram suæ auctoritatis cognitionem devenire, atque ex eâ in suæ nihilitatis abyssum descendere, quo fiet, ut, in laudes Dei resolutus, summo studio sit allaboraturus, quatenus omnes defectus in suo munere commissos seriò emendet.

PUN-

PUNCTUM TERTIUM.

CONSIDERA caeremoniam, qua utitur Episcopus in Ordinatione Sacerdotis, dum capiti ejus manum imponit, dicens: *Accipe Spiritum Sanctum* &c. quod est materia & forma essentialis partialis, altera enim pars est porrectio calicis cum vino, & patenæ cum hostiâ.

CONSIDERA, quàm sint pulchræ considerationes, quæ formari possunt. Primò enim intelligitur per Spiritum Sanctum plenitudo gratiæ, quam debet habere anima, quæ recipit Ordines sacros. II. Potestas Sacerdotis, quæ tanta est, ut ipsemet Spiritus Sanctus infundatur; & hæc est potestas cœlestis à solo Deo concessa, non verò à se ipso obten-

lib. 3. de ta. Audi S. Jo. Chrysostrum: Quidnam Sacerd. hoc aliud esse dicas, nisi omnium rerum cœlestium potestatem illis à Deo concessam? III. Accipit Spiritum Sanctum, qui est fons, unde derivatur omne bonum, quem proinde Sacerdos semper invocet, priusquam aggrediatur officium suum. IV. Spiritus Sanctus, qui est totus ignis amoris, vult ostendere, Sacerdotem ad sacrificium prodeuntem debere ardere amore divino, penitusque à corde suo expellere omnem affectum terrenum & amorem prophanum, ac solo amore cœlesti flagrare.

Con-

Confidera & aliam auctoritatem, quæ ab Episcopo confertur, quæ est potestas absolvendi à peccatis. *Quorum remisistis peccata &c.* Si magna est potestas Sacerdotis super reale corpus Christi, admirabilis etiam est ista supra corpus mysticum. O stupendum Sacerdotis officium! habet enim potestatem claudendi Infernum, & aperiendi Paradisum peccatoribus pœnitentibus, liberandi eos à servitute Dæmonis, & in filios adoptionis vindicandi, absolvendi à peccatis, quæ sunt catenæ diabolicæ servitutis. Sacerdos recuperat homini deperditum Spiritus Sancti gratiam, sanat infirmum, imò excitat per peccata mortuum, vitæque optatissimæ restituit per Medicinam Sacramenti pœnitentiæ, liberat denique ab omnibus malis, dum à peccato absolvit, quod est radix omnium malorum.

AFFECTUS.

Fateor, O Deus meus! iniquitatem meam; fateor exiguum meum spiritum in servitio tuo. Unde, ô Anima mea, tantus tepor tuus? unde tam exiguus tuus amor erga amantissimum Deum tuum? quæ tamen in collatione Ordinis sacerdotalis accepisti Spiritum Sanctum, qui est *fons vivus, ignis, charitas*? Ah! video, & dolens video originem

ginem teporis mei. Nimiùm eheu exsurgit,
 & ingentes flammæ agit amor prophanus in
 corde meo, ut ad eò superet, sopiat & expel-
 lat amorem divinum. O JESU mi benignis-
 sime! quàm foetum monstruosum suscitasti
 tibi, dum tantâ auctoritate me condecora-
 sti? Fons sum ego, qui alios abluendi pote-
 state polleo, & ego memet deturpo, turpissi-
 misque cloacis innato. Catenas peccato-
 rum innexas exsolvere possum, ipsemet mil-
 lenis vinculis constrictus. Cacodæmonis
 unguibus eripio quantumcunq; eidem man-
 cipatos, & ego in miserabile mancipium me
 consigno. Plange, O anima mea! ingemisce
 & suspira, quia verè magna est miseria tua.
 Verè monstruosa sum progenies! sed rever-
 tar, O Pater misericordiarum! abjurabo vias
 difficiles, tibi que rebelles, ac eò magis te
 posthac amabo, quo magis hætenus neglexi
 diligere te.

Fructus & proposita.

PROCURA mi Sacerdos, ne infructuosa sit
 auctoritas tua, sed fini à Deo intento
 apprimè respondeat, quod fiet, si sem-
 per aut Deo adstiteris in sacro altari, aut pro-
 ximo, succurrendo illi. Cave, ne perdas
 gratiam Spiritûs Sancti, eique obicem po-
 nas, sed fuge solerter quidquid ardentissimè
 huic

huic venæ obstat, nec hoc ipsum grave tibi
accidet, si consideraveris dignitatem, quæ
ipsamet te impellit ad diligentem morum
custodiam. Recordare, concessam aucto-
ritatem absolvendi à peccatis tam studiosè
exercendam, ut proximum non tantum libe-
res à peccatis, sed, quantum in te fuerit, in-
struas viam mandatorum Dei, præcidasque
omnes peccandi occasiones. Bonus Sacer-
dos, ut sit perfectus, debet omnes suas poten-
tias soli Deo & saluti proximi impendere,
quod si fecerit, tum enim verò demonstrabit,
quod se ignem cœlestem, esseque vivum
Spiritus Sancti habitaculum.

DIES OCTAVUS.

De

*Excellentia Ordinis Sacerdo-
talis respectu Sacerdotij legis
antiquæ.*

PUNCTUM PRIMUM.

Considera, quod in lege veteri
fiebatur, fuisse umbram & figuram novæ
legis, nec accepta erant Deo sacrificia,
nisi in quantum respiciebant præsens sa-
crificium. Verum, ô quantum discrimen
inter sacrificia & victimas veteres, quæ non
erant quàm immolationes animalium, boum,
H h ovjum,

ovium, hircorum, volucrum; & inter sã
 crificium novum, in quo offertur corpus &
 sanquis ipsiusmet Dei filij. Quòd si effica-
 ciam sacrificiorum antiquorum considerave-
 ris, deprehendes potiùs debilitatem, quàm
 vim & efficaciam, quia ex seipsis nihil pote-
 rant, ut idcirco S. Paulus ea vocaverit: *In-*
Gal. 4. v. 9. firma & egena elementa, utpote, quæ care-
Hebr. bant virtute liberandi à peccatis; *Impossibile*
10. v. 4. est, sanguine hircorum, aut taurorum auferri
peccata. Quemadmodum inquit idem S.
 Paulus. Ubi econtrà nostrum sacrificium est
 omnipotens, tantæque efficacæ, ut ei, cui ap-
 plicatur, remittat in virtute corporis & san-
 guinis Christi noxas commissas, cum idem
 ipsum sit, quod in monte Calvaria obtulit
 benignissimus Mundi Redemptor æterno
 Patri.

Considera nunc, quanto pluris æstima-
 dum sit Sacerdotium novæ legis, quàm illud
 antiquæ, quamque sit nobiliùs, digniùs &
 honorificentius; Majori sanè honore profe-
 quendi sunt Sacerdotes, quàm ipsimet An-
 geli, quemadmodum piè observabat S. Fran-
 ciscus Seraphicus, cui, si obviasset Angelus
 & Sacerdos, priùs veneratus fuisset
 hunc, quàm illum.

* * *

AFFE-

AFFECTUS.

Magnum omninò beneficium est, Anima mea, quod Deus tibi contulit, dum istis temporibus te nasci voluit, ubi occasionem habes fruendi sacrificio tam nobili, tam sancto, tam omnipotente. At, quid hoc respectu gratiæ, qua elevata es ad gradum tam sublimem, ut pretiosissimam hanc victimam sacratissimi corporis & sanguinis Domini nostri Jesu Christi ipsamet offerre possis? Quas, obsecro, cogitationes efformas, Anima mea, dum incomparabile hoc beneficium consideras? Quomodo correspondest tanto honori? dum liberum tibi & in potestate tuâ est, offerre sacrificium, quod Christus Dominus in arâ Crucis obtulit. Ipse obtulit cruentum, tu incruentum; Tu es Minister Christi, imò representas, ipsammet personam Christi, dum sacrificas. Gratias igitur infinitas age Domino tuo, O Anima mea! pro tanto beneficio. Cuperem, O Deus meus! ut haberem millenas linguas ad te laudandum & gratias agendum, millenaeque corda, ad te amandum. Quomodo non potero te amare, mi amabilissime Jesu! unicum objectum amoris mei? cur non in ardentem rogam mutatur pectus meum, dum à Deo electus immolò te quotidie, O mi Jesu! consumptum igne amoris in monte

Hh 2

Gal-

Calvariæ? Imple, O Jesu mi! imple animam meam coelesti tuo amore, ut semper vivam in tuo amore, & in tuo amore moriar.

Fructus & proposita.

FRUCTUS erit agnitio tuæ miseriæ, languoris & teporis, quibus non obstantibus, nihilominus ad honorem tam eximium es elevatus. Dolebis proinde de spiritu & devotione tam exigua; humiliabis te, & deplorabis defectus tuos. O quantam rationem debent Deo reddere Sacerdotes illi! qui, in oblatione tam sancti, tamque ad expellenda peccata præpotentis Sacrificii detenti, nihilominus, imò potiùs nova peccata addunt quam expellunt! proque eo, ut maculas abluant, turpiores fiunt. Confundèris profectò mi Sacerdos, cum consideraveris miseras tuas, moveberisque ad firmandum serium emendationis propositum.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONSIDERA Sacerdotium antiquæ legis, quod erat potiùs officium lanionum quàm Sacerdotum, quia occidebant animalia, oves & boves &c. in diversas partes quodlibet dividendo, unum altari, alterum Sacerdoti tribuèntes. Accendebant ignem, apportabant ligna & alia vilia officiola

ciola peragebant, nihil magnificentum, nihil nobile, & tamen lege sancitum erat (quod probè observes) ut dicti Sacerdotes benè viverent; ut essent perfecti & sancti, nulla- que in eis impuritas. Unde Deus continuò eis inculcabat: *Sancti estote, quia ego sanctus sum; Qui maculam habet non accedat ad altare,* & hoc cum interminatione gravissima- rum pœnarum, si à Sanctitatis viâ deviâssent.

Considera nunc, quantam puritatem, perfectionem, & Sanctitatem requisiturus sit Deus in Sacerdotibus, qui non offerunt animalia, sed Agnũ immaculatum Christum Jesum in sacro Altari. Scelerati Sacerdotes, qui non considerant magnitudinem sui Ministerij, & adhuc sceleratiores, qui, dignitatem agnoscentes, vivunt in peccato mortali, & sacro altari se insinuant, ausu nefario accedentes ad offerendum Sacrificium tam purum, tam sanctum, tamque immaculatum. Immolant Sanctum Sanctorum, qui est verus Dei Filius, & ipsi sunt cloaca impuritatis, ad- usque verticem cœno peccatorum immergi.

AFFECTUS.

O Miserum me & infelicem! infirman- tur omnia ossa mea, conturbantur omnia interiora mea, tremunt & defi- ciunt oculi mei, dum vident imperfectum

H h 3 meum,

meum, qui tamen Sacerdos sum magni Dei, & immolo victimam tam sanctam. O Deus! quid faciam miser? Non possum nisi expectare gravissimas pœnas. Unde ignosces, O mi Jesu! dum peccatis meis toties provo- co indignationem tuam? Audeo (O mi Jesu! propitius esto tanto peccatori:) audeo pede dissoluto, manibus contaminatis ac- cedere, & tactare te, O agne immaculate! O ovicula innocentissima prò me ad crudeliffimam victimam ducta! Timeo, & tremens timeo, Anima mea, ne ferrum ignitum in ca- put tuum cudas, quo ab Altari arcearis, & æternum pereas. Sed nunquid Deus obli- viscitur inopiæ meæ, qui dives est in omnes? Scio, O mi Jesu! quòd *aperias tu manum, & impleas omne animal benedictione.* Imple igitur & me vacuum meritis & plenum pecca- tis, paratum tamen noxas omnes abjurare & deponere: Cupio, & excæcatus clamo cum cæco illo Evangelico: *fac Domine, ut videam, & perfecte agnoscam miseriam meam, teque adjuvante emunder ab omni labe peccati.* Tu pretiosissimo tuo sanguine lava me, ex- tende benignissimam manum tuam, & dic: *volo: mundare.* *Ablue me, O mi Jesu, ab omni maculâ peccati, & munda me pretioso sanguine tuo.* Recordare, O anima mea! te esse ministram summi Monarchæ, & Dei tam Sancti, cui nihil offerendum, nisi sanctissima quæq;

quæq; quæ sunt unigenitus ejus filius complementum omnis Sanctitatis. Unde in mentem reducito, rem tam sanctam non esse tractandam sine specialissimâ puritate, & quin ipsamet sancta sis.

Fructus & proposita.

SANCTITAS à Sacerdotibus antiquæ legis requisita docet unum quemque, quàm Sacerdotes novæ legis deberent esse immaculati & integræ vitæ. Hi enim non figuram, sed ipsi figuratum Christum Jesum immolant; unde S. Ambrosius: *Si in figurâ Lib. 1. tanta observantia, quanta in veritate. Labo- de off. ret igitur, & pro vixili conetur de die in c. 30. diem proficere, ne gravissima supplicia in perversos intentata incurrat. Alliciat ingens beneficium, & dignitas vilissimo homuncioni concessa. Exstimulet amor infinitus, & à malo retardet certissima pœna aternùm duratura. Aspiciat Christum Jesum ut oviculam patientissimam, plenam amore & misericordiâ, sed ne obliviscatur justiejusdem judicij. Misericors est & benignus quam diu vivimus, cùm autem ad tribunal stiterimus, est justus Judex & patiens redditor, timendumque, ne subito nos præoccupet, commissæque negligentia & teporis pœnas exigat, tantò graviores, quantò di-*

Rh 4

stulerit

fulerit vindictam, Recordare, mi Sacerdos, quod semper sancta tractes, & cum Deo agas; Memento insuper, cum Throno Dei non assistant nisi sanctissimi spiritus, Angeli, Archangeli, Seraphim & Cherubim, tibi quoque incumbere, ut sis Angelus puritate & Seraphim amore, cum & tu Deo semper assistas, & æterno Patri sanctissimam victimam offeras. Attende igitur, & solerter invigila, ut magno ardore inhies perfectioni, totum, quod est imperfectum, generose rescindendo.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera dignitatem Sacerdotij intuitu abundantis gratiæ, qua Sacerdos à Deo repletur, plurimisque bonis cumulatur, cum enim inimica sit peccati, mox illud expellit, liberat à servitute Diaboli, illustrat intellectum effugando tenebras ignorantia, inflammat voluntatem amore divino, abstrahit eam à creaturis, & unit Creatori. Efficit insuper, ut contemnat Mundum, & cælo se immergat. Roborat quoque animam, & subministrat vires ad debellandos inimicos, vincendasque passiones suas, reddit hominem vicum Dei & hæredem Paradisi.

Considera, O Anima! singulares prerogativas gratiæ divini, quas omnes modo perfe-

perfectissimo Sacerdōs possidet, polletque potestate, easdem in alios effundendi, unde S. Joannes Chrysoftomus pulcherrimè discurret: *Sine Sacerdotibus non possumus esse participes nec bonorum promissorum, nec salutis.* Idcirco, si quis non potest ingredi regnum cœleste, nisi renatus fuerit ex aqua & Spiritu Sancto, & si privabitur vitâ aternâ, qui non manducaverit carnem Christi, totam utique salutem debet adscribere Sacerdoti, à quo hoc tantum provenit. *Quis poterit sine Sacerdotum ope fugere ignem aeternum, vel acquirere coronam cœlestem? Mediantibus Sacerdotibus vestimur Christo, unimur filio Dei, & efficimur membra capitis ac Redemptoris nostri.* Hactenus S. Jo. Chrysoft. Subsiste hîc, mi Sacerdos! & vide, quanta debeat esse gratia Sacerdotum, dum Deus, mediantibus illis, comunicat fidelibus omne bonum. Si renascantur per Baptismum, hæc nova nativitas fit mediantibus Sacerdotibus; si infirmi per peccatum labuntur, Sacerdotes eos erigunt per pœnitentiam. Si nutriuntur cibo cœlesti, panem hunc suavissimum Sacerdos præbet. Ex quibus perfacile perspicias, quanta requiratur perfectio & sanctitas in Sacerdotibus, dum eos Deus elegit ad sanctificandum alios.

* * *

AFFE.

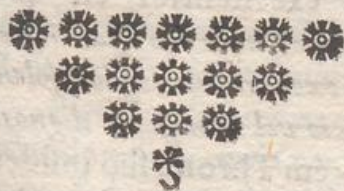
AFFECTUS.

Tanto gratiarum imbrem me perfudisti Deus meus, tantæque favorum celestium abundantiam me locupletasti, & tamen tam parùm vocationi meæ respondeo, millenisque defectibus obnoxiam, atque adeò his omnibus indignissimam me deprehendo. Elegisti enim in canalem, per quem gratiarum tuarum fluentia in alios effluant, & ego ipse sum totus aridus & siccus. Stupendum sanè, sed dolendum magis. Quomodo est possibile, O Anima mea! ut in medio aquarum sis tam arida & exsiccata: ex te utique perditio & miseria ista. Ah! utique ex proprio defectu meo; utpote, quæ in peragendo officio meo non adhibeo illum spiritum, illum fervorem & diligentiam, quæ ad tantum Ministerium requiritur. Ignosce, O mi Jesu! hanc culpam meam, & fac, ut dignè & laudabiliter tibi serviam. Aperi viscera pietatis tuæ, suscipe me in gratiam tuam, roboracor meum, & corrobora spiritum meum, O Deus fortitudinis! inflamma me, ut totus ardeam in te.

Fructus & proposita.

EX consideratione tanti favoris à Deo concessi, & tantæ tuæ ingratitude
con-

confunderis in corde tuo; suspirijs profectò
& sanguinolentis lachrymis dignissimum est,
videre tot Sacerdotes tantis beneficijs præ-
ventos, & tamen sæpenuerò omni gratiã
vacuos, Deique inimicos. Mirum omninò
quid est, O mi Deus! quod Sacerdotes, per
quos condiendi & refrigerandi sunt homi-
nes, sint ipsimet privati gratiã Dei, deterio-
resque Laicis. Hoc punctum præcipuum tibi
esto, O Sacerdos! quod specialiter consi-
deres. Ingredere conscientiam tuam, &
probè discute, in quo statu reperiat anima
tua. Plange & desle malam vitam tuam;
emenda te & æstima gratiam, quam Deus tibi
communicat. Non dimittas fontem gra-
tiæ, qui singulis momentis tibi patet hæret-
que in manibus tuis, vigila solerter, custodi
cor tuum, stude profectui & noli reipsum
spoliare gratijs, quas in alios
effundis.

DIES

DIES NONUS.

De

*Excellentia, & Sublimitate
Sacerdotij, respectu dignitatis Regalis,
quam superat.*

PUNCTUM PRIMUM.

CONsidera, ad quantam dignitatem Sa-
cerdos sit sublevatus, utpote, quæ su-
perat dignitatem Regalem. *Sacer-*
dotium, inquit S. Jo. Chrysostomus, *est Prin-*

Hom. 5. cipatus, & venerabilior quocunque alio Principi-
de verb. patu. Sacerdotij Principatus ipso etiam re-
JS. Vi- gno venerabilior & major est. Ne loqua-
di. Do- ris mihi de purpurâ, nec de diademate, aut
minum. chlamyde aureâ, hæc enim umbra sunt, ver-
nisque flosculis viliora. S. Clementi pla-
cuit, Sacerdotium tantò esse nobilius, tan-
tumque excedere dignitatem regiam, quan-
tò anima excellentior est quam corpus.

De con- *Quantò anima corpore præstantior est, tantò Sa-*
stit. Ap. *cerdotium excellentius regno, solvit enim aut*
l. 2. c. *ligat supplicio vel remissione dignos. Tamen si*
14. *videas Regem Throno suo insidentem, vesti-*
tum auro & gemmis, tota hæc ejus auctoritas
corpus respicit; & auctoritas Sacerdotis ex-
tendit se ad animam. Auctoritas Regis est
tota terrena; Sacerdotis autem cœlestis,
quem-

quemadmodum observat S. Jo. Chryso-
 mus: Regi corpora commissa sunt, Sacerdoti *Hom. 4.*
 anima. Alij sunt termini Regni, alij Sacerdo- *in illud*
 tij, hoc regnum illo majus est. Sacerdotij jus è JS. In
 supernis descendit &c. Regi ea, quæ hîc sunt, anno,
 commissa sunt, mihi cœlestia: mihi cùm dica quo
 Sacerdotem intelligo. Et si ulterius videre *mortu-*
 volueris, quantò Sacerdotij dignitas superet *us est.*
 regiam, considera, quod Reges submittant *l. 1. de*
 capita Sacerdotum manibus, hinc in lege *Sacr.*
 veteri, & etiam in novâ Reges inunguntur à *14.*
 Sacerdotibus, ut adeò opimè S. Petrus infi-
 gniverit Sacerdotium titulo regali: Regale *1. Pet.*
 Sacerdotium. *2. v. 5.*

Confidera, quantâ reverentiâ Sacerdos
 sit prosequendus, quanta ejus auctoritas, &
 quantoperè Deo sit obligatus, à quo ad cul-
 men tam eximium est evehctus.

AFFECTUS.

Non vides, Anima mea, ad quantum
 honoris fastigium te Deus elevave-
 rit? & tamen adeò teipsam annihilas
 & despicias. Si te demitteres ex verâ humi-
 litate, laudanda esses, quia verò tam abje-
 ctam te geris, & hæc tua demissio provenit
 ab exiguâ æstimatione, quam de tuo statu
 habes, meritò culpanda es. *Vide dignitatem*
tuam, & ne obliviscaris propriæ animæ, dum
 cura

cura tibi incumbit de aliorum animabus. O mi Deus! Vix me ipsum capio, dum altà mente revolveo, quantum aestimes Sacerdotes tuos. An non admiror, plùs aestimari coronam clericalem, quàm auream in regione vertice rutilantem? Præferri inunctas Sacerdotum manus summorum totius orbis Monarcharum sceptris? O quàm bonus es mi Jesu, & quàm effusè liberalis! qui Sacerdoti tantam communicas auctoritatem, ut toti Mundo gloriosè imperet. Faceat auctoritas Regum, sceptrum ligonibus æquet, & prout vulgè adoret auctoritatem Sacerdotis, quæ non est creaturæ mortalis, sed Regis Regum. Ah! Ignosce dulcissime Jesu! quòd hæcenus honorem meum non magis observaverim. Confiteor tibi miseriam & ingratitude meam; sustenta debilitatem meam robore gratiæ tuæ, ut perfectè tanto honori correspondere valeam, tibi enim soli & unico servire desidero.

Fructus & proposita.

NE unquam è memorià tuà labatur honor iste & auctoritas, quàm Deus in animas tibi concessit, quanto enim magis ponderavis, tanto exstimulaberis ad majorem tui custodiam, & in virtutibus progressum, cum enim auctoritas tua spiritualis sit,

fit, clarum est, omnia tua ad spiritualia inflectenda esse. Confundere, quòd majorem curam impendas commodis corporis quàm animæ. Disce insuper, nullum tibi laborem recusandum pro salute animarum. Memento, Regem te esse. *Reges*, inquit S. Jo. Chrysostronus, *certant cum Barbaris, tibi certandum cum Dæmonibus*; illi pugnant pro conservatione bonorum terrestrium, tu pro conservatione animarum; Illi, ut defendant regnum terrenum, tu, ut cœleste. Recordare insuper, quod S. Ambrosius in laudem Sacerdotij asserit, *Aurum non tam pretiosius est plumbo, quàm regiâ potestate altior est dignitas Sacerdotalis*. Quibus consideratis, facies propositum, tantæ tuæ dignitati pro virili correspondendi, Deumque pro tantâ gratiâ incessanter laudandi.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONSIDERA, quod si Sacerdos polleat titulo Regali, imò ut talis, superet Reges, cùm ejus auctoritas ad nobiliora objecta se extendat, regnumque ejus sit spirituale, ita, ut sit tanquam Vicarius Christi Jesu, ejusque regnum administret, qui est *Rex Regum, & Dominus Dominantium*, clarum est, summoperè ipsi incumbere, ut in omnibus se assimilet Christo.

Con-

Jo. 18.
v. 36.

Confidera, cùm *Regnum Christi non fit de hoc Mundo*, quemadmodum ipsemet factus est: *Regnum meum non est de hoc Mundo*, necessario sequi, regnum Christi & Sacerdotis totum esse cœleste. Imaginetur sibi jam Regem terrenum, & consideret, quàm is conetur ampliare suas ditiones, nec omitat hujus intuitu se ipsum excitare, ac perpendere, quid sibi faciendum in regno suo cœlesti, quam videlicet se abstrahere debeat à rebus terrenis, cogitationes suas ad cœlestia elevare, fugere omnes vanitates & abhorrere totum, quod Mundum sapit.

Confidera, subditos regni tui esse spirituales, unde semper spiritui invigilandum, nec alias tuas divitias imaginare, quam gratiam Dei, & virtutes, quibus proinde cooperandum, omniaq; temporalia conculcanda.

Confidera *Regnum tuum non esse de hoc Mundo*.

AFFECTUS.

O Anima mea! dum video te Mundo affixam, dicere omninò non audeo: *Regnum tuum non esse de hoc Mundo*. Si elevata es ad custodiam regni cœlestis, cur ita terræ inhæres? O placeat tibi Deus meus! ut tandem aliquando perfectè me à Mundo abstraham! Placeat tibi, O Domine mi! ut nullas

nullas alias cogitationes nutriam quàm coelestes, nec quæram aliud quàm spiritualia ! Fateor, mi Deus, stultitiam meam, fateor ignorantiam & turpitudinem meam, quam ostendi in amplectendo caducas & mundanas reculas. O Cor meum ! quàm malè impendisti amorem tuum, quàm fuisti cœcum, dum aspexisti pulchritudinem dealbatam, intus verò plenam abominatione. An cœcum eras, & magis excœcabaris, dum splendoros Mundi intuebaris, qui sunt tanquam venenum, potentijs animæ mortem afferens ? Despiebas, O cor meum ! & adhuc desipis, quoties magis æstimas tenebras quàm lucem, magis noctem quàm diem. Elevare, O Anima mea ! elevare & aspice lucem cœli, intueri Paradisum, & considera, Reginam te esse, regnum tamen tuum non esse de hoc Mundo, non temporale aut transitorium, sed spirituale & æternum. Spiritui igitur, rebusque spiritualibus intenda.

Fructus & proposita.

Cum Sacerdos probè consideraverit, quomodo ratione suæ dignitatis & officij teneatur vivere à Mundo abstractus, & ita, ac si mortuus esset, mors tamen ista nondum perfectas radices in corde suo egerit, curam adhibebit, ut eam modo

ii

perfe-

perfectissimo cordi suo inferat. Studeat de terrenis illis contemptum & nauseam sibi parere. Fugiat omnes occasiones, quæ ad terrena allicere possunt. Recordetur, quod spes suæ in Deo sint collocatæ, totumque suum imperium & potestas à Deo dependeat, nec sibi competere potestatem nisi spiritua-lem, ut adeò necesse sit, totis viribus spiritui invigilarè. O quàm detestandum est! vide- re Sacerdotes, qui, contempto suo gradu, ne- glectâque obligatione, semper terrenis in- hiant cogitationibus, & operibus suis ad cor- radendas pecunias, ditandasque suas domos insistent, de cœlestibus aut de animarum sa- lute nihil solliciti. O quàm tales excacati Sacerdotes omninò non possunt dicere: *Regnum meum non est de hoc Mundo*, cum nau- seant super cœlesti mannâ, & quarant cibos corporales, in comessationibus & potationi- bus non sine scandalo frequentissimi. Ah scias, mi Sacerdos, & certò teneas, quod- dum in vitâ es de hoc Mundo, periturus quo- que sis cum Mundo, & perditurus regnum cœleste, quod utique meritò te deterreat.

PUNCTUM TERTIUM.

Considera excellentiam & dignitatem Sacerdotum, non solum quòd sint exaltati (quemadmodum in priori- bus vidisti) & superent Reges terrenos, sed, quod

quod insuper speciosissimis honorum titulis à Deo sint condecorati: Evolve Vetus Testamentum, & invenies eos Angelos fuisse nuncupatos. Ita Malachiæ cap. 2. *Angelus Domini exercituum est.* Quia, quemadmodum Angeli sunt Ministri Dei electi, per quos populis innotescat voluntas Dei, ita mediantibus Sacerdotibus explicatur animabus voluntas divina seu lex & præcepta. Alter titulus Christo eos comparat: *Nolite tangere Christos meos.* Christus enim significat *Unctus*; cum igitur Sacerdos exterior inungatur, ut indicetur inunctio interior & divina, quâ abundavit supremus Sacerdos Christus Jesus, hinc merito eundem titulum sibi vendicant. Quod si Novum Testamentum consulueris, in Matthæo habebis. *Vos estis sal terra, & lux Mundi.* Quia, quemadmodum sal condit insipida & reddit palato accepta, ita Sacerdotibus incumbit, disponere populum, ut cum gustu & aviditate pietati & virtutibus inhiant, vel, quemadmodum Sal impedit corruptionem rerum humidarum, eas exsiccando; ita Sacerdotes debent invigilare, ne fideles ad vitia à naturâ proclives corrumpantur per perverfos mores. Lux Mundi sunt, quia bonis exemplis debent illuminare animas, & eandem luce sanctarum operationum deducere seu dirigere in viam Paradisi.

- Confidera etiam, quod vocentur coadjutores Dei, quemadmodum S. Paulus hoc titulo insigniuit: *Dei adjutores sumus*. Quia debent concurrere ad salutem animarum, al- laborando semper, ut Dei vestigia sectentur, secus minimè *adjutores Dei*, sed Dæmonis futuri. Confidera denique, quod vocati fuerint homines Dei, & ejus Legati: ita idem S. Paulus: *Legatione pro Christo fungimur*. Innuendo, quod, quemadmodum Legatus nil aliud cogitat quàm negotia sui Principis, quomodo ea ad optatum exitum perducere velit; ita Sacerdos totum suum studium impendere debet, quomodo honorem Dei promoveret, sedes æthereas plurimo animarum lucro implere, virtutes implantare, & vitam Christianam introducere velit.

AFFECTUS.

Cur, O mi Jesu! non deses nomen meum de libro Electorum tuorum? Nôsti utique, quàm indignè nomen Sacerdotis hucusque portaverim. Ah! O quantæ! O quantæ sunt tuæ gratiæ, Jesu mi dulcissime, quas communicasti mihi! & ego O quàm tepidè eisdem respondi! Ah Pater indulgentiarum miserere mei indignissimi famuli tui. Sal sum infatuatum, lumen deficiens, unde perverso meo exemplo nec con-
dio,

dio, nec illumino fideles tuos. O miserum me & indignum omni honorifico titulo! O Anima mea! En, assumpta es in Angelum, in Christum, in Dei adiutorem, & tamen nihil agis, quæ tituli isti requirunt. Pudeat te, ingemisce & dole. O Deus! quàm displicet mihi non respondisse tanto honori, quem mihi communicasti. Revoco jam & detestor medullitùs, ac plenâ voluntate omnem meam actionem divinæ tuæ voluntati contrariam. Auxilium tuum super me, O mi Jesu! quia sine te deficiunt vires meæ. *Adjutor meus esto, ne derelinquas me, neque despicias me Deus salutaris meus.*

Fructus & proposita.

Nihil fructuosius præstabis, optime Sacerdos, quàm si verba Christi diligentissimè consideraveris: *Vos estis sal terra.* Magnum quid & summè honorificum hoc est, ô Sacerdos, sed ecce! *Si sal evanuerit, in quo salietur?* expelletur à præfentiâ Dei, & conculcabitur in æternum à Dæmonibus. *Vos estis lux Mundi.* Quod si hanc lucem veritatis in tenebras per peccata vestra, quis obsecro illuminabit populum? nunquid iterum digni eritis, O Sacerdotes! *qui projiciamini in tenebras exteriores, ubi erit fletus & stridor dentium? fungimini legatione pro*

li 3 ne pro

ne pro Christo & tamen honorem ejus tam parum curatis, toti in commoda vestra intenti. Quid non supplicij vos exspectabit? Considera hæc frequenter, mi Sacerdos, & quare occasiones emendandi vitam tuam ad normam & præscriptum Christi JESU æterni Magistri tui, stude non tantum bonus sed perfectus esse Sacerdos.

DIES DECIMUS.

De Bonitate, Perfectione, & magnâ Sanctitate, qua eminere debet Sacerdos.

Erūitur hæc doctrina ab ijs, quæ supra dicta sunt.

PUNCTUM PRIMUM.

INfinitæ sunt rationes & motiva, quæ obligant Sacerdotem ad vitam sanctam & perfectam, solum quippè Sacerdotis nomen divinum quid & cœleste sonat, quemadmodum placuit Concilio Sardicensi: *Divinum atque imprimis venerandum Sacerdotis nomen, & hoc ex eo utique capite, quod nec tractet, nec occupatus sit Sacerdos in alijs quàm cœlestibus, uti observavit S. Jo. Chrysostomus: Sacerdotium in terrâ quidem peragitur, sed in cœlestium ordinem revocatur. S.*

Bernar-

Bernardus penitiùs propositurus Sacerdotum dignitatem dialogum instituit, ubi eis ob oculos ponit, quòd transcendant Regum & Imperatorum Majestatem: *Quarta prerogativa Ordinis vestri pratulit vos Regibus & Imperatoribus.* At quid terrenam dignitatem adducimus? Plus dicam: *Pratulit vos Angelis, Archangelis, Thronis & Dominationibus.* Quemadmodum Christus Dominus humanum genus redempturus assumere voluit semen Abrahamæ, & non naturam Angelorum, ita consecrationem corporis & sanguinis sui committere voluit non Angelis, sed hominibus, & quidem solis Sacerdotibus. Unde perfacile dignoscetis, quanta sanctitas in Sacerdote requiratur. *Primum, quod Sacerdotem ad perfectionem obligat, est unio, quam habet cum Christo, per Ordinem enim sacrum effectus est frater, & individuus socius, Christi Jesu omnia alia respiciens, & soli huic divino Ministerio se devinciens; atque hæc unio est perennis & æterna, cum Sacerdos sempiternum habeat Sacerdotium.* Quemadmodum igitur Christus Dominus totus est Sanctus & immaculatus; ita & Sacerdos omnibus virtutibus debet esse instructus, ut Sanctitas ubique eluceat: Sanctitas respectu Dei, Sanctitas respectu sui ipsius, Sanctitas respectu proximi; & hoc, quod juxta S. Ambrosium sit *Dux Sanctitatis.*

S. Bern-
ard. ad
Past. in
Synod.

ram pa-
intenti.
Confi-
c quare
ad nor-
æterni
nus sed

IS.

e, &
debet

ua

M.

æ obli-
tam &
tis no-
nemad-
Divi-
cerdote
od nec
in alijs
Chry-
mpera-
tur. S.
Bernar-

tatis. S. Isidorus obligationem Sacerdotum in summam redigit dicens: *Qui in erudiendis atque instituendis ad virtutem populi praeerit, necesse est, ut in omnibus sanctus sit, & in nullo reprehensibilis habeatur.*

AFFECTUS.

PEccator sum, O mi Deus! & tamen debere esse sanctus, tot capitibus ad Sanctitatem obligatus. O anni vitae meae malè consumpti! O menses! O dies! O momenta malè collocata! Pro eo, ut me impenderem acquisitioni virtutum, reperio me semper in vitia procliviorum. Erravi, O Deus meus! Peccavi, non nego, cœcus fui. Nimiùm, ah! nimiùm indulsi passionibus meis! quæ cum & ipsæ cœcæ fuerint, non poterunt me deducere nisi in tenebras culpæ. Ignosce mihi, O Domine mi! emendabo enim in melius, & lumine gratiæ tuæ non errabo ampliùs à viâ, sed incedam semitam sanctitatis, & spiritui me penitus consignabo.

Fructus & proposita.

Efficax emendationis propositum suadebunt, seu potiùs inculcabunt verba S. Jo. Chrysostomi, qui ait. *Necesse est, Sacerdotem sic esse purum, ut, si esset in cœlis collocatus, inter cœlestes illas virtutes meditari staret.*

staret. Vult insuper prælibatus Sanctus, & tantam puritatem, ac Sanctitatem in Sacerdote exigit, ut eum Soli compareat; quemadmodum igitur iste pulcherrimos suos radios in omnes effundit & omnes illuminat; ita & Sacerdos præclarissimis virtutum radijs ubique splendescere, omnesque irradiare tenetur, ut adeò cum S. Paulo passim protestari possit: *Vivo ego jam non ego, sicut verò in me Christus*, quæ omnia haud dubiè fervorem excitabunt in Sacerdote, majori studio perfectioni insistendi. Turpe profectò est, videre Sacerdotem Christo Sanctorum omnium Sanctissimo esse associatum, & tamen peccatis esse immersum. Item obligatum esse, ut Christo lucretur animas, omnesque salvas faciat, & ad Sanctitatem perducat, ipsummet verò damnatum, & plenum iniquitate. Pervertere, O Sacerdos! & propone non tantum linguâ, sed & intimis tui cordis repagulis seriò posthac reemendare, & vitæ Sanctitati incumbere.

Ad Gal. 2.

PUNCTUM SECUNDUM.

CONSIDERA, Sanctitatem in Sacerdote requisitam tribus punctis comprehendì.

Primum est: ut longissimè absit ab omni peccato etiam levi, & ab omni imperfectione, si cupiat esse similis Christo, qui & ipse longissimè absuit ab omni, etiam minimâ, imper-

• li 5 • imper-

- imperfectione, ut adeò solus dicere poterit: *Quis ex vobis arguet me de peccato?* Cùm per naturam impeccabilis fuerit, & segregatus à peccatoribus, quemadmodum S. Paulus de ipso locutus est. Secundum est, congeries quædam omnium virtutum, quam deducimus cum unione cum Christo, *in quo sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ Dei.* Tertium, ut non subsistat in purâ virtutum possessione, sed ut possideat in gradu eminenti, quemadmodum fuerunt illæ in Christo Jesu, quæ fuerunt eminentes in gradu heroico & perfectissimo. Humilitas profundissima, cùm humiliasset se usque ad mortem. Obedientia perfectissima, cùm mori prælegisset quàm virtutem hanc amittere: *factus obediens usque ad mortem.* Caritas tam ardens, ut pro suis inimicis mori & orare voluerit: *Pater dimitte illis.* Considera igitur, quàm Sacerdotes debeant esse perfecti & sancti, quàm nihil debeant desiderare, nisi perfectam adimplentionem divinæ voluntatis; quàm denique puritati conscientiæ studere debeant. Dicitur de Sacerdotibus nostris, quòd *Deus elegerit Sacerdotes sine maculâ voluntatem habentes in lege Domini.* Ille est perfectus Sacerdos, qui est purus, qui observans est legis divinæ, qui intendit in omnibus exactè adimplere divinam voluntatem.

AFFE

AFFECTUS.

O Redemptor mi! quàm agnosco me indignum Sacerdotem, quia tam diversus sum à te, qui es norma Sacerdotum! Exulat puritas, deest omnis Sanctitas, clamant adversum me peccata mea, quomodo igitur assimilabor tibi, O mi JESU! qui es speculum sine maculâ? O Deus meus! quàm me confiteor miserabilem, dum privatim me video, & cœcorâ virtutum congerie, quæ tamen cuilibet Sacerdoti summè est necessaria. O timor & tremor, ubi estis? dum altare cogito, ne dicam, ubi ad aram progredior? Mirumne esset, si severissimus Vindex indignum arceret, & cum nequissimo illo convivâ in infernum detruderet, cum æque mihi ac ipsi desit vestis nuptialis, quæ est perfecta virtutum possessio? O oculi mei ubinam sunt amarissimi lachrymarum rivuli, quibus vestis meæ maculas abluam, & totus mundus huic epulo assideam? Tuum est, O mi, JESU! solvere fontes lachrymarum. Tuum est mundare, tuum adornare animam meam. Ergò lava me, O mi JESU! totum cor meum reple tuâ sanctâ gratiâ, corrige, dirige, instrue.

Fructus & proposita.

Ingredjatur Sacerdos intima cordis sui, & bene consideret, an virtutes illas possideat.

deat, quæ reperiuntur in Christo. Videat, an non prædominetur aut regnet peccatum mortale vel veniale, an sit à societate peccatorum alienus. Disquirat, an in ipso sint virtutes illæ, quibus Christus coruscat: humilitas videlicet, patientia, mortificatio, obedientia, charitas &c. & cum viderit se destitutum omni virtute, eliciat actus desiderij erga illas, proponat toto conatu eandem adeptioni invigilare.

Norint proinde omnes Sacerdotes, quòd ad magnam Sanctitatem sint obligati, nec dicere audent Sæculares ad miorem se obstringi quàm Regulares, sciant potiùs, S. Ildororum Palusiotam non tantùm exigere æqualem perfectionem, sed majorem: *Eos, qui Sacerdotum munere funguntur, sanctiores & puriores illis esse oportet, qui ad montes se contulerunt, id est, Religiosis.* Hinc Sacerdos continuò conscientiam suam mundare debet, & procurare, ut se abstrahat ab inordinatis affectibus, & omnibus illis, quæ possunt maculare animam. Exerceatur continuò in abnegatione propriæ voluntatis, mortificet suas passiones, supportet cum patientiâ quidquid in contrarium acciderit, foveat ardens desiderium comparandi omnes virtutes; Meminerit frequenter verborum S. Pauli, quibus Corinthios suos ad studium perfectionis animavit: *Mundemus nos ab omni in-*

2. Cor.

6.

quina-

quinamento carnis & spiritus, perficientes Sanctificationem in timore Dei.

PUNCTUM TERTIUM.

PRO dictarum meditationum conclusione reassume obligationes, quibus Deo obstrictus est Sacerdos. Cogitet se ingens debitum contraxisse, cum enim præ tot alijs electus fuerit ad tantam dignitatem, tantisque favoribus cumulatus, clarum est, Deo summopere propterea obligatum, quanto si quidem majora sunt beneficia, tanto major est obligatio gratitudinis, nec dubium, quin majorem rationem reddere debeat, qui quinque talenta accepit, quam qui tantum duo, quod dudum Mundo patefecit S. Gregorius Papa: *Cum augentur dona, rationes etiam crescunt donorum.*

Hom.

9. in

Evang.

Considera ulterius, quod S. Leo Papa paternè Sacerdotibus insinuat. *Tam excellens est Sacerdotum electio, ut, que in alijs Ecclesie membris non vocantur ad culpam, in illis tamen habeantur illicita.* Et S. Jo. Chrysostomus: *Neque enim peccati magnitudinem, sed peccantis potius dignitate peccatum omnes metiuntur.* Ex quibus concludere, si talis, & tanta sit dignitas Sacerdotum, quam graves futuræ sine eorum culpæ.

Epist. ad

Anast.

Considera etiam, quanto timore debeat vivere Sacerdos, quantaque advertentiâ functiones

ctiones

ctiones suas obire, si enim tam graves sunt rationes, quas Deo debet reddere pro gratijs ab eo acceptis, gravi haud dubiè timore concutiatur. Unica sola sententia S. Joan. Chrysofomi justissimum timorem omnibus incutiat. Ubi cordialiter & sinè exaggeratione loquitur: *Non temerè dico, sed ut affe-*

Hom. 3. Etus sum & sentio: Non arbitror Sacerdotes de Sa- multos esse, qui salvi fiant, sed multo plures, qui cer. c. 11. pereant. Nec minori fulminè prorumpit S. Augustinus: istis temporibus non est res facilior & jucundior hominibus, quàm obtinere officium Episcopi, Presbyteri vel Diaconi, sed coram Deo non est res hac miserabilior, tristior, & damnabilior.

Considera nunc, quantà cautelà debeant quæri, & acceptari hæ dignitates. Unde accuratè ponderandum est, priusquam ad hos gradus ascendatur; sublimes enim sunt, &, nisi sollicitè observentur, evidens & æternam præcipitium minantur.

AFFECTUS.

Quid tandem erit, Anima mea, quæ hunc honorem, & gradum conscendisti, & tamen non considerasti tuas obligationes? Quid ages in die iudicij, quando Dominus tuus justus & rigorosus Iudex rationem à te exiget, quomodo officium tuum exercueris? O me miserum! O quàm gradu

gradu terribili me aggredietur timor ille in mortis articulo, & in die iudicij, quem tamen in vitâ contempsi & non curavi! O quàm doleo, non satis considerâsse obligationes meas! Ah! Anima mea, si Sacerdotes magni spiritus ad eò timuerunt, & ad eò dignitates istas fugierunt, quid fiet de me? Ah Deus meus! conijcio me in sinum misericordiæ tuæ, & tanti ausûs humillimam veniam imploro. O Jesu mi! *confige timore tuo carnes meas.* Conbure & in favillos redige omnem me ipsius existimationem; suscita perfectam humilitatem, & transige cor meum gladio timoris tui, ut his ictibus castigatus effugiam rigurosos ictus in die iudicij, qui æternùm durant.

Fructus & proposita.

Dilcant Sacerdotes vivere in timore sancto, & benè ponderare obligationes suas. Nec sacro altari appropinquent, nisi atro horrore concussi. Cogitent, in quàm propinquo damnationis periculo versentur, si vocationi suæ non responderint. Hæc una cogitatio plurimos sanè & sanctissimos quosq; absterruit à tanti, & tam honorifici muneris susceptione. S. Franciscus Seraphicus humilitatis semper studiosissimus persuaderi nequijt, ut à Diaconatu ad Sacerdotij cœmen progredieretur, deterritus à puritate, quam Angelus per vasculum aquæ,

aquæ,

aquæ, quod in manu tenebat, à Sacerdote requisivit, eique necessariam asseruit. S. item Hilarion, S. Arsenius, S. Antonius, S. Macarius, & S. Benedictus, eodem hoc timore moti, fugerunt hanc dignitatem, quibus accessit S. Abbas Theodorus, qui idem, cum esset Diaconus, noluit hoc officium exercere, indignum se reputans. Meus gloriosissimus S. Patriarcha Cajetanus, qui, licet tam esset perfectus, ut passim sanctissimus, & spiritualissimus, & devotissimus audiret, nihilominus diem illum, quo ordinatus Sacerdos, vocavit diem magnæ suæ superbiæ. Quæ omnia documento sint omnibus Sacerdotibus, ut & ipsi in sancto timore vivant, procurentque saltem angelicè vivere, si eos superare nequeunt, quos tamen dignitate excedunt. Pauperes Sacerdotes, qui idcirco Sacerdotium ambiunt, ut pingues beneficiorum Ecclesiasticorum redditus sibi comparant, non autem, ut honor Domini augeatur, & in fidelibus crescat, tales evidentè demonstrant, plus se corporis, quàm animæ, bona pensare. Corpus impinguant, & animam destruunt, animam æternis flammis addicunt, ut exiguo tempore carni, benè sit.

Stultitiâ in omne ævum nunquam
fatis deploranda.

* * *

F I N I S.